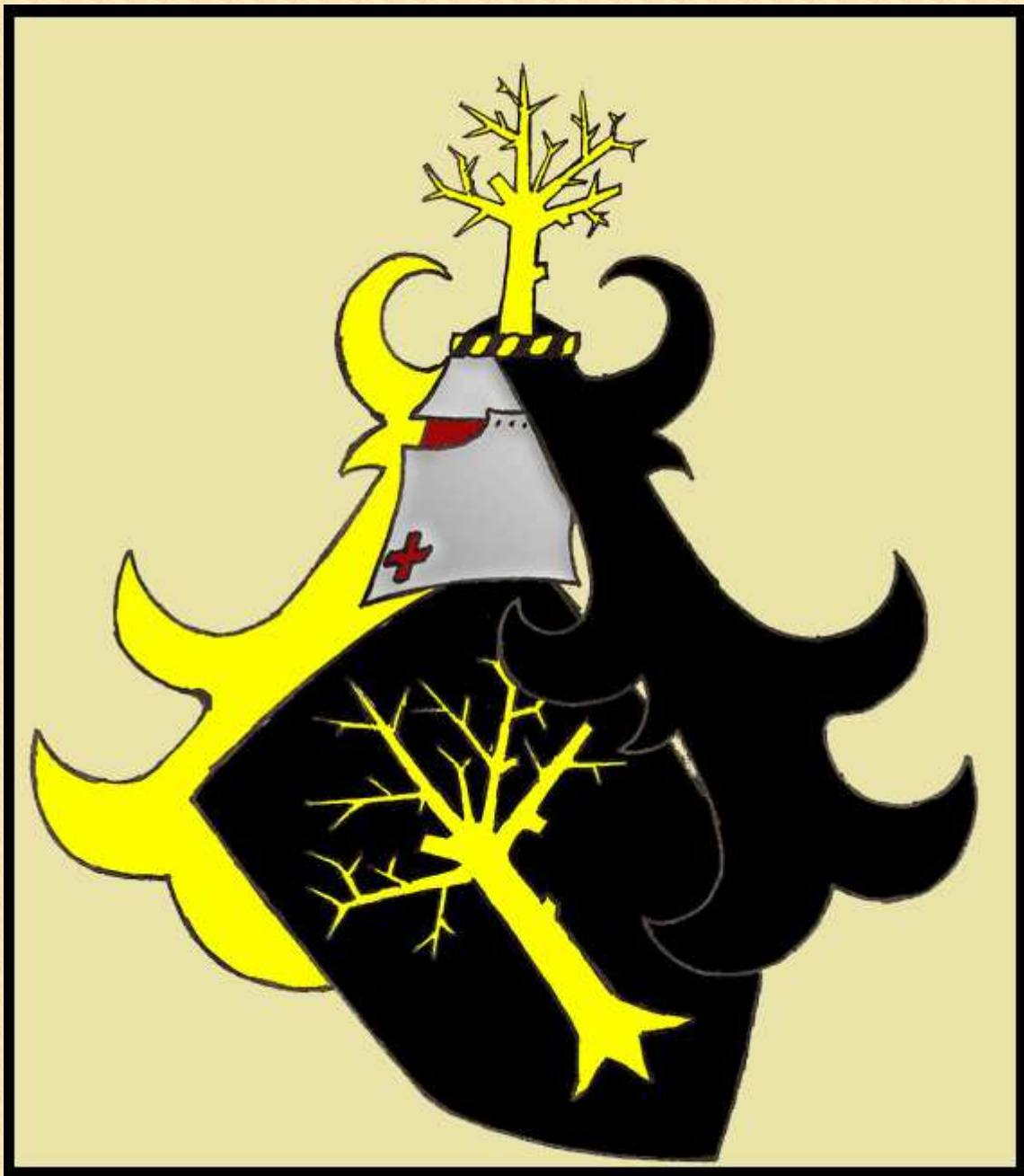

Luisub osud

Knihá prvni

Vše sepsala a zdokumentovala RomiKova družina

Verze 1.3

Obsah

Předmluva kronikáře.....	3		
Vodníkovy trable.....	4 – 20		
■ O družince a jejím putování vypráví Lurtz.....	4	■ Luis vypráví o záchraně.....	14
■ O zeleném muži vypráví Luis.....	4	■ Pivoj vstupuje na scénu.....	14
■ Grom nakupuje.....	5	■ Lurtz je svědkem lidského jednání.....	15
■ Felix dostává slovo.....	5	■ V hostinci s Felis.....	15
■ Záchrana polí, očima Luise.....	6	■ Ithienův problém.....	16
■ O dalších událostech očima obviněného ze zlodějiny, Inidiana.....	6	■ Grom o cestě na tvrz.....	17
■ Felix se účastní hluku a ryku v hospodě.....	7	■ Luis na průzkumu.....	17
■ Felis má sen.....	7	■ Gromův oblíbený útok.....	18
■ Grom dostává slovo.....	7	■ Athiel poprvé.....	18
■ Inidian je velmi překvapen.....	8	■ Luisův hrozný zážitek.....	19
■ Felis pomáhá.....	8	■ Felis v době útoku na tvrz.....	19
■ Družina prohledává hostinec.....	9		
■ Luis pomáhá.....	9	Quentin Dunward.....	21 – 28
■ Felis o tom nejhorším.....	9	■ Kimor nás zavede do děje.....	21
■ KimoR používá svoji kouli k odhalení podrobností.....	10	■ Cesta s Luisem.....	21
■ Ithien a špinavé šaty.....	10	■ Felis a zeman Zítka.....	22
■ Felis používá svůj šarm.....	11	■ Cesta od zemana do Plessis podáním Lurtze.....	22
■ Lurtze tvrz velmi láká.....	11	■ Felix a hostinský.....	22
■ Felis má první hlídku.....	11	■ Situací u zbrojře nás provede Luis.....	23
■ Ithien dostává konečně slovo.....	12	■ Komplikace a Lurtzova role.....	23
■ Lurtz vypráví o ranní cestě.....	13	■ Felis hodnotí průvodce.....	24
■ Luis a poutník Akita.....	13	■ Felix, další cesta a past.....	25
■ Felis reaguje na cizince.....	13	■ Lurtz v táboře žoldněřů.....	25
■ Grom a cizinec.....	14	■ Propásnutá noční šance (Luis)....	26
■ Cizinec opravdu pomáhá družině, aneb jak to viděl KimoR.....	14	■ Odhalení Maghraubova pána (Felis).....	26
		■ Felix se účastní jednání.....	27
		KimoR a Luis.....	29 – 30

Předmluva kronikáře

Vítejte moji milí čtenáři!

Setkáváme se zde, na tomto místě poprvé, nikoliv však naposledy. Uvidíme, jestli se tento pokus povede a zda i já v něm budu chtít pokračovat.

Co jsem to za nevzdělance, vždyť jsem se ani nepředstavil. Mé velectěné jméno zní KimoR a živým se psáním, ne ledasjakým - píši kroniky a příběhy.

Nemá smysl zde stát a naprázdno tlachat, i když to mám rád. Povídání, vyprávění i psaní, to je můj život. Dokáží se vidět v situaci, kdy se vyzbrojen kalamářem a brkem postavím žoldněři se štítem a mečem. Nu, nejspíše bych prohrál, ale hlavní je se postavit. To jsem hodně odbočil a moji chlebodárci mě neplatí za plýtvání pergamenem a drahým inkoustem.

Stalo se to nedávno, když jsme měli volbu nových konšelů do městské rady. Přijel za mnou muž na koni, se zbraní. Představil se jako..., ale to vlastně ani není tak důležité, hlavní je, že mi zaplatil za sepsání série příběhů a já mu slíbil, že to udělám. Vše inkognito, jak by řekl můj přítel Drnoška. Vy, milí čtenáři se možná dozvíte kde žiji, možná nedozvíte - pokud budete číst mé příběhy pochopíte mnohé a získáte dovednosti nové.

Všechny zde popsané příběhy se skutečně staly a vyprávějí nám o životě skutečných hrdinů. Občas vám prozradím více než vědí přímí účastníci - i já mám své způsoby, jak získat informace. Občas to není čestné, ale chci vám být dobrým vypravěčem. Myslím, že vše podstatné bylo již řečeno, vlastně i to nepodstatné, ale to nevádí. Pojdme tedy prožít první příběh a poté i další a další. Nechte se unášet na vlnách fantazie, přijměte tyto příběhy za své, přemýšlejte o nich a hlavně, hlavně se z nich poučte.

Již je čas, pojdme, vyražme do říše, kde se sny stávají skutečné, meče řinčí o štíty statečných válečníků a kočí se o čest poperou...

Vodníkovy trable

Jak jsem vám slíbil, moji milí čtenáři, je zde první příběh slavných hrdinů. Není první, který prožili, ale je první, za jehož napsání jsem dostal zapláceno. Nevím, jak bude dlouhý, a zatím ani nevím, jak skončí, jelikož hrdinové jej prožívají a motají nit osudu. Vše, co vám zatím o tomto příběhu mohu prozradit, je jedna věc. Nic není jak se zdá. Osoba, která na první pohled budí pobavení, se může změnit v strach nahánějící bestii. Ze snu, který vás rozesměje, se snadno nad ránem vyklube noční můra. V první části si užijeme smíchu, v druhé strachu.

O družince a jejím putování vypráví Lurtz

K těmdle týpkům jsem se přidal teprve nedávno. Chyba to asi nebyla, celkem mě tolerují, až na toho Luise, si myslí, že když je elf, tak sežral všechnu moudrost světa? Já sem zase skurut a vím, že mi patří všechna síla světa. Teda vlastně patřila, než se vrátil ten krollí pařát Grom s těma svejma vidlema, d'as aby ho spral. Ostatní jsou do pohody, malej horskej trpoš, kterej nejde daleko pro ránu, chlápek Ildian, kterej je vztekloun, ale v pohodě. Na ženskou Lamak si musím dávat velkej pozor, ta ovládá mocná kouzla a její kámoš temnej elf Ithien, šlechtic, zase ovládá jiná kouzla. Potom je tu ta ženská s vychcáným a tlustým kocourem, tej říkaj Felis. No, co vám mam povídat, po tom průseru v přístavu a těch nepokojích sme se vydali dál, vysvobodili sme dvě děcka unesená a putovali k nějakému jezeru na severu. Tam sme narazili na vesnici, co se menovala Nová ves. Ta vypadala v pohodě, už zdálky byla vidět hospoda, dokonce i menší kašna na návsi, nějakej krámek a baráky. Nikde moc lidí, ale to nevadí, alespoň na mě nebude nikdo ukazovat. Ani čoklové na nás neštěkali, to je parádní vesnice. Takovej klid už sem dlouho nezažil, jen v divočině. Temnej elf Ithien se vypravil ke kašně, umejt se. Někdo šel s ním někdo ne. Já ne. Zbytek se vypravil k hospodě, tam seděl opravdu zajímavej chlápek. Celej v zeleným, dokonce i vlasy zelený a voči taky. Skoro bych řekl vodník z pohádky, ale třeba jen nějakej trik. Když sem byl blízko, všiml jsem si, že má u sebe i hezký keramický hrníčky. Hezký pro něj, podle mě je to zbytečným přepych, ale což.

O zeleném muži vypráví Luis

Cesta ubíhala pěkně, vesnička na dohled – pečené kuřátko, koupel a nocleh v posteli. Prostě paráda. Už zdálky jsem zaregistroval hospůdku, šup do ní. Na zápraží seděl nějaký děda, takový zvláštní koumák – šaty zelené, fráček zelený,

vlasý zelené, oči zelené. Zajímavý trik, docela by mě zajímalo, jak to dokázal – ani moje malovátky mi takhle nepomáhají. Nu což, velmi zajímavé. Lurtz vypadá, jako kdyby se ho bál. Ithien a někteří další se cachtají u fontány, jako kdyby blízko nebylo jezero. Ano jezero a zelený mužiček na zápraží hospůdky, to je zvláštní a ty porcelánové hrníčky před ním, skoro jako na dušičky utopených obětí, ale ne, tohle je blbost.

Po chvíli jsme se všichni shromáždili u tohoto podivného mužika, ten byl velmi příjemný a hned se s námi dal do řeči. Už jsem se zmínil o tom, že pořád bafal z dýmky nějaké zvláštní koření? Vonělo divně, ještě jsem se s ním nesetkal. Po pár dotazech, hlavně ohledně jeho hrníčků nám dal čuchnout – všechny hrníčky obsahovaly různé druhy tohoto koření. Dědek, který se představil jako Lejk nám je pojmenoval, nejsilnější z jeho tabákového koření se jmenuje Skaňour, trochu horší je Maryčka a úplně nejobyčejnější je Mařena.

Což mě překvapilo, všichni si od něho potáhli a rozhodli se zásobit Skaňourem. Já ne a co mě překvapilo ještě víc, Lurtz raky ne. Ten skurut snad nebude tak špatnej. Skaňour byl nakoupen, ale čím ho kouřit? To nikdo nevěděl a tak jim Lejk poradil obchod naproti hospodě, tam prý chlápek jménem Štencl prodává dýmky, které vyrábějí místní. Zatím jsme nikoho jiného neviděli, ale nepřišlo nám to divné.

Grom nakupuje

Huhu, Divňák nás poslal do malého domu naproti, tak koupíme dýmku a pak si čoudnem. Krucinál, to bude balada. Když nám dal vochutnat, tak to byla síla, prcek Ilidian dokonce viděl jiný věci – ve mně kámen, v někom poustevníka a v Divňákově viděl vrbu, prostě srandy kopec.

Do krámků sem vyrazil sám, ostatní se tam se mnou nevešli, no co. Nakoupím si dýmku a potom si dám kouření a oni ať si nakoupí taky. Vešel jsem do krámu a koukám na menšího chlápka, byl plešatej a měl na hlavě jizvu – od čela až na konec hlavy, jak tomu Felis s kočkou říká zátylek. Sem se začal chechtat, tak proto mu říkaj Štencl. Von se na mě hned načepejřil, jako že čemu se směju. Sem řek, že ničemu a že chci dýmku, tu mi prodal a já si šel koupit kuřivo, ostatní ať si nakoupí až po mě. Když sem vopouštěl krám s Štenclm tak sem mu tam hodil krutýho prda. Chlápek to ale poznal a vyhnal mě. Ale co, hlavně že je srandy kopec.

Lejk, tak se mi Divňák představil, mi prodal dost Skaňoura na pět velkých pokouření, a tak jsem vyrazil k jezeru, dal nohy do vody a odpočíval.

Felis dostává slovo

Pohládila jsem svého milého kocoura a vkročila po Gromíkovi do obchůdku. Pozdě mi došlo, proč se ten pták tak usmíval, když vycházel a proč ho doprovázel křik hospodáře. Dokonce i můj tlusťoučký kocourek utekl. Byl to opravdu puch, ale co, chtěla jsem dýmku a tak jsem to vydržela a nakoupila.

Lejk mi prodal trochu kuřiva a já vyrazila na břeh jezera za Gromem, Felix, náš malý trpaslík, zatím vykoupal Ilidiana v kašně, protože v nás viděl divné věci a měl několik řečí i na mě. Dobře mu tak, vykukovi jednomu.

Na jezeře už jsme se shromáždili všichni, ne hned samozřejmě, a začalo pohodové kouření. Parádička, klídeček a teplíčko, prostě pohoda jaká tu už dlouho nebyla. Jak si tak kouříme, vidím zlatou rybku, to snad ne. Okamžitě s náma začala mluvit a žadonila o trochu kouření, prý nám splní nějaké to přání. Okamžitě jí všichni nabízeli. Rybka si od všech dala a začala plnit přání, ale nějak divně – nic nefungovalo. Potom se nám vysmála a utekla. Ještě si s námi pokecal kapr, kterého se Grom snažil chytit, ale neměl šanci.

Po kouření u rybníka a setkání se zlatou rybkou jsme se vypravili do hospůdky, něco zakousnout a dát si nějaký ten nápoj. Hostinský byl sympatický a dal porazit i prasátko, potom co Ithien slušně zaplatil. JÓ, holt synek bohatejch rodičů. Moji nejsou chudí, jsou známí ve městě, ale jeho rodiče mají i nějaké ty tituly.

Zábava v hospodě byla parádní, Grom zlobil mého kocourka a ten ho lehce poškrábal. Potom to ale začalo být trošku drsnější. Felix obvinil Ilidiana, že mu ukradl kouřeníčko, Ilidian se nedal a okamžitě obvinil Ithiena. Celkem schíza. Moje koření do dýmky bylo taky pryč, k čemu mi ji teda Ithien kupoval? U stolu se rozjela hádka a já dostala velmi dobrý nápad – pošlu svého kocourka na průzkum, ten obešel stůl a u všech kromě Luise a Lurtze mňoukal. Moc nám nepomohl. Ilidian se mého buřtíka pokoušel nalákat k sobě, tomu se ale od prasátka pranic nechtělo a tak ho ten vykuk polil a provokoval. Jenže to ještě kocoura nezná, ten se k němu, vrníc, vypravil a hupl mu do klína, chvílku se nechal hladit, potom ho pomočil a rychle mi utekl na rameno, to byl poprask a ta tíha na rameni... Ilidian se ho snažil sestřelit z mého ramene větší kostí, ale to už zasáhl Luis a uklidnil celou hádku. Ten Luis je ale frája, takhle uklidnit toho vzteklouna.

Skoro se znovu rozjela hádka, když do hostince vběhl Lejk a celý zpanikařený volal, že mu ničí jeho pole s kouřením. Okamžitě jsme se zvedli a běželi na pomoc. Dokonce se zvedl i Lurtz a Luis. To koukám, oni to nekouří, ale jdou pomáhat.

Záchrana polí, očima Luise

Hupky dupky, já jim dám, kouření. Teď se kouknem, co se děje Lejkovi, alespoň nějaká zábava, už byla nuda. Ještě že Ilidian je takový vztekloun a hned se rozčilí, tím mi často poskytne zábavu.

Dědek nás vede do lesíka, tam někde jsou jeho políčka, už jsme u prvního, nikde nikdo a tak všichni, i já, rozpačitě stojí. Někdo s ho ptá, kdo že mu ničí to pole a on hlasem plným strachu zařve: „BÍLÍ SLONI,“ všichni stojí jako zkoprnělí, tohle nikdo nečekal. Ale co, jsem iniciativní jedinec a tak se do toho pouštím, s křikem: „Na ně!“ vbíhám do pole a svojí dýkou sekám vše, vysoké rostliny padají jako hlavy nepřátel. Mnou zvyklý trpaslík Felix vbíhá do pole a svými zbraněmi bijákem a mečem, likviduje další rostliny. Tento trpaslík zde není na myšlení, ale sílu má. Za ním už do pole vbíhají všichni, to bude zkáza.

Dědek ví, jak toho využít a rychle sbírá vše posekané, když už má plnou náruč volá ať přestaneme, že sloni jsou již pryč. Každou chvíli čekám, kdy se někdo zeptá, co jsou to ti sloni. Já první nebudu. Ani nejsem první, kdo končí se sekáním, ale nakonec musím přestat.

Pomalou se vracím do vesnice. Lejk sotva nese posekané rostliny a libuje si jak udělá spoustu dalšího kouření. Tak to ne, tohle mu nedaruji.

V hostinci na nás čeká pokračování hostiny a já se zatím vydávám na průzkum vesnice. Lejk sedí a kouří na zápraží hostince. Nenápadně k němu zajdu a půjčím si od něho jeho koření do dýmky. Ničeho si nevšiml, to bude poprask.

Vracím se do hostince, zde už zase probíhá hádka a všichni se rozhodli, že si koupí nové kuřivo, očekávám velké zjištění.

A je to tady, ani Lejk nemá své kuřivo, velmi se rozčiluje, všichni obviňují všechny a je to bomba, radost pohledět. Jen musím dát pozor, ať to nepřeroste v nějaký konflikt. Na chvílku se přidává i Štencl a pak odchází, Lejk též rozezlen odchází. Navrhuji osobní prohlídku všech členů družiny a hodlám se prohledat Ilidiana, jediný kdo nesouhlasí je samozřejmě on. Dám mu nabídku, že nejdříve nechám prohledat sebe a potom prohledám jeho. Souhlasí a nikdo u mě nic nenachází, neměli šanci.

Potom já prohledávám jeho a hele, nacházím kouření. Všichni jsou rozčílení a Ildian rychle opouští scénu, utíká do hospody a zabarikádoval se v jednom z pokojů.

O dalších událostech očima obviněného ze zlodějiny, Ildiana

To je pěkný, nějaká sviňa mě okrade o moje dobrý hulení, ano je dobrý, i když mi to napoprvé neseslo a trpák Felix mě hodil do fontány a trošku se pohádal s Lejkem. Já mu říkám vodník, protože mi Štencl řekl, že je opravdu vodník. Možná mě lakoval, ale já chci prožívat neobyčejná dobrodružství a tak věřím, že to je vodník.

Dokonce jsem byl obviněn a nespravedlivě usvědčen za zloděje. Nejsem spravedlivý, ale existuje nějaká spravedlnost? Možná nás okradl Ithien, tomu zlodějina čumí z očí. Po obvinění jsem čekal, že se na mě vrhnou a budou mě lynčovat, ale nestalo se tak a tak jsem se rychle vytratil do hostince a zamkl se v pokoji. Ostatní dění jsem pozoroval oknem a smál se jejich problémům.

Jeden přijel chvilku po mém odchodu, byl jím tlustý skrček jedoucí najednou na třech koních přivázaných k sobě. Vypadal velmi legračně, byl tak tlustý, že nevím jak na ty koně leze. Představil se jako kníže Pivoj, příhodné jméno pro tlustoprdá jeho kalibru. S družinou se hned dostal do konfliktu, asi to bylo tím kouřením a o kouření šlo. Kníže vlastní pivovar někde v okolí a hulení se mu nelíbí, on chce zničit všechna Vodníkova pole, to je průser. Ale moji stateční přátele mu dávají na pamětnou, vynadají mu a vyženou ho. Už vím, jak leze na koně – provazový žebřík. Bez pomoci tam nemohl vylézt, ale Luis mu pomohl. A Pivoj odjel pryč, přes rameno volal něco ve smyslu, že se vrátí. Zatím se vrací trošku uklidněný Lejk. Slyším jen útržky jejich hovoru. Pivoj je asi opravdu kníže a s Lejkem vede nesmyslnou žabomyší válku. Luis navrhuje plán, nevím jaký, ale asi Pivoje opijí a omámí a pak mu vše vysvětlí.

Nikde jsem si nevšiml žádného jiného obyvatele vesnice, to je náš příchod tolik vyděsil? Super, jsem strašidelný a obyčejní lidé se mě bojí, jednou budu velkým hrdinou.

V hostinci je ruch, peče se jako o život, to vypadá na koláčky. Kdybych se s nimi nepohádal, mohl jsem si dát taky. Chvilku si schrupnu ať se nenudím, tahle rozmíška bude chvilku trvat. Usínám...

Probouzí mě dusot koňských kopyt, Pivoj se vrací a je následován skupinou asi deseti mužů. Co se dělo potom nevím přesně, v hospodě je slušet hluk a ryk, vypadá to na pěknou oslavu. A nudím se a navíc nemám ani kouření, které když u mě našli mi sebrali.

Felix se účastní hluku a ryku v hospodě

Ten tlustý dědek je magor, ouplnej magor. Přijede s bandou vojáků, takový sem ještě neviděl – velký a silný, to voni jako jsou. Ale pohled maj úplně prázdněj, celkově jejich obličejům dominuje tupej výraz a blond vlasy. Bez rozkazu neudělaj nic, ani si nesesnou. No magoři, stejně jako Bečkoun, ale teď dostane čočku, koláčky se Skaňourem jsou hotový.

Dobrá kalba, Bečkoun je ouplně zbořenej a ti jeho gardisti taky. To se mi líbí, já si taky dávám do nosu. Když už je mi pěkně na duši, ale nehezky v hlavě, vyřáším na procházku, trošku se zchladit.

Vezmu to k jezeru, tam bude trošku studenější. Už zdálky vidím u jezera někoho sedět, je to Lejk a nad něčím se sklání. Teď musím být sakra potichu, ať o mě nemá ani páru. Co to může dělat?

Hej, to snad není možný, von normálně počítá hrnečky, asi na duše. Pro každého z nás tam má jeden, rychle pryč, tohle musím říct ostatním, ale až ráno.

Felis má sen

Kráčím po vesničce, ve které jsme právě ubytováni, nikde nejsou žádní lidé. Vlastně nikde není nic, jen jezero a trosky. Domy jsou již několik let rozpadlé, samovolně. Fouká studený vítr a já se cítím divně, zvláště a mám strach.

Náhle proti mně kdosi jede, jako by se vynořil z mlhy, kterou jsem si neuvědomila a která stoupá z jezera s černou vodou. Mám strach, nelíbí se mi tady a dokonce tu nemám ani svého kocourka.

Postava se ke mně blíží, malá a tlustá silueta dává tušit, o koho se jedná, kníže Pivoj. Čím je ke mně blíže, tím více vypadá jinak. Zpočátku jsem si to neuvědomila, ale teď už je to vidět – je vysoký, štíhlý a má, ano on má prsa. Ne, počkat, již to není on, ale ona. Pivoj se proměnil v hezkou ženu, skoro tak hezkou jako já, co si o sobě vůbec myslí?

Dívá se na mě velmi smutně, takhle mě strašit, co si o sobě vůbec myslí? Chystá se něco říct, tohle je zlý sen a tak ho asi neuslyším, uvidím. Já ho slyším, slyším, ale jeho slova mě mrazí: „Dostali jste se do sítě ohavného pavouka, jste v moci jeho snů, zapletli jste se do pavučiny z níž není úniku, štěstí vás prováže.“

Fuj, takhle děsit dámu, to se dělá? Chci si chvilku povídat, ať se uklidním, ale Pivojda ochází, pomalu se zase mění na malého a tlustého muže, nechci to vidět a proto odcházím, ne vlastně probouzím se ve své posteli...

Grom dostává slovo

Nemyslej si, že sem hloupej, já náhodou umím řešit hádanky a dělám to rád, náš kmen měl mnoho hloupých, ale já jsem velká silná výjimka.

To, co říkal Felix, je zvláštní, docela tomu i věřím, proč by Lejk nemohl být skutečný vodník? Již jsem nějaké zvláštní věci viděl, magie to je věru zlá věc. A navíc Felis měla ten vošklivej sen, ta už by neměla čudit Skaňoura. Proč se jí ale nezdálo třeba o mě? O tom, jak jí ukazuju svaly a řeším pro ní hádanky? Někdo se vypravil k jezeru, na místo, kde vodník seděl a počítal džbánky na průzkum, tohle není moje práce a tak čekám a jdu si povídat s vodníkem, hlavně mu nic neprozradit.

Už se vracejí, něco nesou. Až déle jsem se dozvěděl, že to jsou velké černé chlupy, spíš štětiny, dokonce i tvrdší než mám já. To je drzost, mít tvrdší štětiny než Grom. Nikdo neví, komu by mohly patřit, spíš bych řekl čemu, ale radši budu mlčet nebo se mi budou chechtat a to nechci, to bych někoho musel praštit a Ilidian tu nejní.

Felix a Luis se vydávají za Štenclem, protože si myslí, že on je zlodějem vonícího koření. Za chvilku se vracejí a jsou vyděšení, vyprávějí o tom, že krám je průchod na jiné místo, někam, kde se vše nápadně podobá Felisině snu. A ještě mají jednu zvláštní věc, v tom snovém místě narazili na nějakého pavoučka a na jeho nohách byly stejné štětiny jako na místě kde ten zlej dědek počítal hrníčky na naše duše. Mám takový dojem, že brzo tu do někoho bouchnu.

Rychle na dědka, Luis řekl, že z něho pravdu vytáhne – skočil po něm a spoutal ho, Lejk, chudák starej, se ani nebránil, stejně to nemělo smysl. Jen se třese a ptá se, co se děje, to ale musí říct on nám.

Dlouho nic neříká a tak mu Luis rozlámal jeho krásnou fajfku, taková škoda, proč mi jí radši nedal?

Hej, co se to děje? Lejk někam zmizel, najednou tu byl a teď tu není, sakra magie práce. Vlastně ani my tu nejsme, protože jsme jinde – domy jsou rozpadlé, nikde ani živáčka. Kašna je vyschlá, hospoda nefunguje a jezero je již zdálky jiné. voda v jezeře je podivně olejnatá a celá černá a zapáchá až sem, fuj to je ošklivé. V náhlém poznání se otáčím k hostinci a hledám Ilidiana, naštěstí je s námi před hospodou a taky nechápe co se děje. Možná mu dám nakládačku – ukradl nám

tabákové koření a určitě i tohle je jeho vina. Ve tvářích svých společníků vidím starosti a překvapení...

Ilidian je velmi překvapen

Stalo se něco velmi podivného, nechci s tím nic mít. Ještě před chvilinkou jsem byl v hostinci a teď stojím venku se svými spoludružiníky. Obloha je temná, fontánka na návsi zarostlá a co je velmi zvláštní, domky jsou všechny rozpadlé. Vypadá to, jako kdyby tady nikdo nebydlel už nejméně patnáct let. Vítr k nám přivedl zcela neznámý a neidentifikovatelný pach. Alespoň pro mě ne. Lurtz poznal o co se jedná a zjistil, že je to jezero. Už z dálky byla vidět černá voda, jíž bylo celé jezero plné. Na dálku páchlo hnilobou a smrtí.

S tímto nechci nic mít, nikdo si na předešlé obvinění ani nevzpomněl a nikdo se mi neomluvil, určitě je to jejich vina, to mají za to, jak skřípli Lejka a tak s tím nechci nic mít a jdu pryč.

Když odcházím, slyším ve své mysli velmi zvláštní hlas, který mi říká, že dělám dobře, protože sem nepatřím.

Felis pomáhá

Je to zvláštní, všichni se rozhlížíme a jsme velmi nesví. Určitě se jedná o nějakou mocnou, velmi mocnou magii. Jak říkal Luis a Felix, musíme prozkoumat co se děje a stopou by mohl být dům obchodníka Štencla. Navrhují průzkum, ostatní souhlasí a proto vyrážíme přes náves k domku.

Domek je také rozpadlý, není v něm nic vhodného k nalezení, ale přesto to zkusíme. Kromě několika opravdu nevýznamných drobností nalézáme jednu kostru, pravděpodobně se jedná o Štencla. Jak říkal Luis nebo Felix, že je zde nějaký zvláštní průchod – tak teď nikde nebyl. Najednou se ozval Lurtz, ten jeho věčný klid mě rozčiluje, on se snad nikdy nerozčílí nebo nevyburcuje ke zvýšení hlasu.

No, nicméně, tento náš skurutí přítel nás zničehonic všechny uklidnil. Samozřejmě jsme se všichni ptali, co se děje a Luis by se s ním možná pustil do hádky, kdyby se nepodíval směrem, kam Lurtz ukazoval rukou. Všichni jsme se podívali. Přes vesnici se hnala velká smečka zvláštních vlků. Byli větší než obvykle a jejich srst měla jinou barvu, takovou nahnědlou.

Běželi vesnicí a ucítili moji kočku, stáli a věřili, s pomocí Luise jsme pach kočky dokázali zamaskovat nebo možná nedokázali, ale smečka vlků běžela dál, do neznáma. Ufff, to bylo jen o kousek.

Družina prohledává hostinec

Huhu, tak to je divný. Svět se změnil, cítím to ve vzduchu, vidím to kolem sebe, všechno je jiné, takový zbořený. Ale co, viděli sme vlky a teď dáme prohledávat knajpu, tam bych rád viděl flašku a ne další kostru.

Ani sem si nevším, že Lurtz někam zmizel, říkala to až Felix když se s Luisem vrátila z prohledávání horního patra. Tam jsou prej další kostry. Co se to tady děje? To je velká hádanka i na Groma jako jsem já.

Někdo si všiml, že Lurtz chybí, kam mohl jít? Teď ho budeme muset najít a já nebudu mít možnost najít si nějakou flašku, protože doteď jsem žádnou nenašel, krucinál.

Jdeme tedy k jezeru. Panečku, to je smrad, že by jeden pad a druhé hned vedle. Ale mě to neva, já sem zvyklej, protože pořád prdím, dobrý je pozorovat ostatní, jak jim to nevoní. Vidím Lurtze jak stojí na břehu jezera a ztěžka oddychuje, pevněji sevřu trojzubec.

Už jsme u něj, povídání nechám na ostatních, ať si ho proklepnou, já budu dávat pozor. Koukám, kolem Lurtze je docela dost černý vody z jezera, asi se v ní cachtal, fuj, to bych ani já neudělal. Povídá něco o tom, že e v ní necachtal, ale byl přepaden tvory z jezera, nějakými utopenci či co. Utopence já rád, ale jen na talíři. Mám výborný nápad, šťourám se trojzubcem ve vodě. Je olejnatá, spíš než voda je to velmi, ale velmi řídké bahno. _ŠKUB_ můj trojzubec uvízl ve vodě, snažím se ho vytáhnout, ale nejde to. Trhnu a na chvíli se uvolním, trojzubec mi v ruce trhnul a zmizel kousek pod vodou. Rychle se ho snažím vylovit, ale nejde to. Strkám do vody ruku. Něco mě za ní chytá. Bráním se. Neúspěšně. Padám do vody...

Luis pomáhá

Během rozhovoru s Lurtzem se zase Grom dostal do potíží, to je vypelichanec. Koho by napadlo, že bude hrabat do vody, je fakt, že nějaký ten kámen jsme do ní hodili a Ithien dělal i žabky, ale prostě se tam skoro koupat. No, koneckonců, má co chtěl. Padl po hlavě rovnou do vody. Teď nemůže vylézt. Pozoruji Ithiena co udělá, snaží se chlapec, snaží, ale moc mu to nejde. Vypadá to podivně, s Gromovou pomocí by jej přece musel Ithien vytáhnout z vody a Grom se stále potápí, velmi pomalu, ale potápí. Tohle se mi nelíbí, to smrdí víc než jezerní voda. Když vidím, že by se Grom utopil, jdu pomoci, zapojil s i Lurtz a Felix. Felix se nám ztratil, asi zůstal v hospodě nebo je s Ilidianem, ti si toho mají hodně co říct. Je to drama, ano drama. Vytáhnout Groma není lehké, ba, řekl bych, že to je velmi těžké. Nepomáhalo nic a Grom mizel centimetr po centimetru pod vodou. Museli jsme zabrat všichni, dokonce i věčný stoik Lurtz malinko změnil barvu a zpotil se. Nakonec všechno dobře dopadlo a silák se nám neutopil jako kotě.

Felis o tom nejhorším

Tak jsme Grošáka vytáhly, že je tak šikovný, to je fakt paráda. No, jsem trošku rozlobena, nedivte se – když jsme Groma dostali na břeh, začal blekotat něco o tom, že byl do vody stažen a že ho něco drželo za nohy. Nezbylo nám než mu věřit, nikoliv pro jeho krásná kukadla, ale proto, že jsme byli pocákáni nějakou bytostí žijící v jezeře. Vezmu to hezky po pořádku. Vytáhli jsme Groma, ten se rozpovídal, najednou se u břehu zvedla vlna a kompletně nás pocákala. Na někoho více na někoho méně. Toho smradu se asi nezbovíme, fuj a fuj a fuj, ani Tygr nestihl utéct, musím uvažovat o zhubnutí, kocourově.

KimoR používá svoji křišťálovou kouli k odhalení podrobností

Ano, ano, ano. Již jsem obraz nastavil. Vidím celou tu skupinku. Ale je to velmi podivné, obraz je jaksi zaměřen. Tohle je zvláštní, musím to vypátrat a pokračovat v psaní. Víte, píši to rád, neboť i generace pozdější si z příběhů a legend mohou vzít ponaučení. Mnohdy nevezmou., ale občas, občas ano. Nebudu zde plýtvat vaším časem a proto budu pokračovat ve vyprávění... Skupina těchto budoucích hrdinů se vypravila ven z vesnice, na hrad knížete Pivoje. Nevím, co je k tomu vedlo. Tedy, vím, ale pokud vám to prozradím, bude budoucím generacím známé, že moje práce byla velmi založena na magii a to nechci. Nerad bych, aby můj talent byl snižován díky umění, která ovládám. Cesta jim netrvala dlouho, asi dvě hodiny, však také šli pomalu. Prošli lesem a dorazili na menší návrší, na kterém se tyčila malinká tvrz. Spíše by se dalo říct statek s hradbou. Ta byla kupodivu kamenná. Rád bych vám vyprávěl jak to bylo dál, ale ať promluví nějaký z našich hrdinů.

Ithien a špinavé šaty

Další prachy v hajzlu. Voda jedna blbá smradlavá. Co jsem komu udělal? No, to se radši ptát nebudu, nechci slyšet odpověď. Jsme zvědav, jak nás Pivoj přijme, asi to nebude paráda, ale snad se dozvíme něco užitečného.

Tedy, barabizna v jaké žije odpuzuje už na dálku, tady bych žít nemohl, já ne. Opravdu! Moje rodina žije v malém šlechtickém sídle, jak říká otec. Já bych řekl, že se jedná o malý, ale krásný lovecký zámeček. Máme služebnictvo, šaty, jídlo i plesy. To jsou věci, které Pivoj nezná, to se vsadím. Jenže, mimo jiné, i já mám nyní špinavé šaty a to bude věc, kterou Pivoj jistě zná. Doufám, že nám dovolí si e u něj na zámku vyprat.

Zámek? Bohové všech náboženství, tohle není zámek, ale barabizna a pěkně ošklivá. Ani druhý pohled můj názor nezměnil, tak holt špatné věci ještě nekončí. Klepání, křičení a žádná odpověď, třeba to není Pivojův zámek, třeba je Pivoj mnohem civilizovanější než jsme si mysleli. Tak jak se dostat dovnitř? Já bych to nechal na Louisovi, Grom se sice snaží bránu vyrazit, ale to mu rozmlouvám – pokud by se zranil, kdo mě bude chránit?

Vždy mě zajímalo, jak to Luis dělá, jenže on nenechá nikoho, ani se díval a vždy nějak zámek šteluje, piluje a polévá až to cvakne a je otevřeno, stejně jako teď. Nádvoří tvrze je zarostlé, neupravené. V jednom z rohů je vidět menší studna. Z dálky je vidět, že rumpál je uhnílý, ale to nevadí, hlavně že je v ní voda a ta tam vskutku je. Přestáváme dávat pozor a začínáme se mýt a čistit si šaty. A najednou...ostrá bolest v zádech. Vidím pohyb nedaleko sebe. Podívám se, je to šíp. Záda stále bolí. Klesám na kolena, snad to nebude tolik bolet. Vidím, že ostatní jsou na tom stejně a několik dalších šípů se válí okolo nás. Zranění nejsou tak hrozná, jak se mohlo zdát, ale být napaden zezadu a ještě při praní oblečení. To je nečestné. Všichni jsou ukryti, ale další salva již nepřichází. Z jedné ze strážních věží vylézá muž, ve tmě tuším další. On začíná mluvit, no mluvit, spíše nás začíná vyhánět z pevnosti, to je ale drzoun – střílí bez varování, nenechá nás ani si vyprat šaty nebo si nabrat trošku vody do měchu. Když opakuje svoji výzvu po třetí, tvrz opouštíme.

Felis používá svůj šarm

Tak takhle to tedy opravdu nenechám. Vousáč jeden, co si o sobě myslí, špinavec co jich je dvanáct v tuctu. Nikomu se nechce odcházet a tak, když jsme zabranou pevnosti se domlouváme na vyjednávání. Zkusím to po svém. Cítím, že mě mohou vidět a proto se usmívám, vlním a dělám pohyby, které umíme jen my ženy a jsou naším sladkým tajemstvím, tajemstvím dominance nad muži. Ano, muži jsou tak hloupí, pokud jde o tyto věci a vždy se námi nechají očarovat.

Nefunguje to. Lapka jeden špinavej, ono to na něho nezabralo. No, ještě že tu není Lamak, ta by se mi mohla smát a kdyby jí to fungovalo byla by to pro mě velká, ale fakt velká ostuda. Stojím a hladím si Tygra, slzy mě pálí v očích, ale nechci aby někdo něco poznal a tak se tvářím jako kdyby sen nic nestalo.

Teď zkouší Luis něco říct, mluví krátce a hlasitě, ve svém projevu zmíní Jednoočka, Vostřáka. To je takový muž, pirát, který nás okradl a několik členů naší družiny nechal kormidlovat jako galejníky nebo jak se jim říká. Ráda uvidím, co se stane až ho chytí Grom, on totiž přísahal, že mu holýma rukama utrhne hlavu, vážně.

Jakmile však Luis vyslovil toto jméno, muž v tvrzi zpozorněl a začal se vyptávat odkud Vostřáka známe. Luis nic neponechal náhodě a začal lhát jako když tiskne. Je vidět, že toho prožil mnohem více než my. Ani ne za deset minut již stojíme na nádvoří, Ithien je velmi nervozní, je na něm vidět, že očekává další šíp ze tmy.

Vychází vousatý muž a mluví velmi podivně, o životě a neživotě. Neposlouchám ty jeho bláboly a jdu radši ke studánce, tam jdeme ostatně všichni. Muž zase vchází do věže a už není slyšet.

Po vyprání věcí a hygieně hledáme muže a jeho střelce, musíme si s nimi promluvit o Vostřákovi, ale nikde nikdo není. Jen v jedné věži, té, kde se ukrývali je šest koster a dokonce mi Luis našel váček s dvaceti pěti rezavými hroty k šípům. Jsem mu vděčná, zkusím si nějaké šípy vyrobit, určitě mi to půjde, vždyť jsem holka šikovná.

Lurtze tvrz velmi láká

to je divnej for. Nejdřív tu jsou bačové a potom ne. Jo a to nás ještě stihli prásknot z luku, to se mi vůbec nelíbí, asi budu muset prozkoumat celou velkou tvrz. Teda jako takhle, vona je malá, ale to slovní spojení se mi líbí, fakticky líbí.

Ostatní se slítlí ve strážní tvrzi jako mouchy na lejně od koně či krávy nebo jiného zvířete a tak vyrážím přes nádvoří na druhou stranu. Budu zkoumat a třeba něco najdu.

Ještě než jsem nenápadně vstoupil do tvrze, vidím Felis, jak něco ukazuje Louisovi a ten na mě volá. Nerozumím mu. Jenže, on začíná křičet hlasitěji a už mu rozumím. Chce abych se vrátil nazpátek. Hmmm, ale klidně mohu dělat, že jsem jej neslyšel. Křičí, že ta pevnost je divná a že by to mohlo být nebezpečné, ale od čeho mám své dvě šavle? No, ale nebudu ho nasírat a radši se vrátím, třeba by po mě vystřelil z těch svých kuší a to se mi vůbec nelíbí.

Někdo kydal, že to tady projdem ráno, až bude světlo. Je moje vina, že většina z těch takzvaných hrdinů nevidí ve tmě? No, ale co. Hlavně, že nemám první hlídku. Tu má Felis a ten její tlustoch Tygr. Mi řekni, čím vona ho krmí? Co sem viděl, tak úplně vším, ale určitě mu dává něco, co nedává nikomu z nás a on je takhle tlustým, ten se má.

Felis má první hlídku

Vyšla na mě první hlídku, ach jo. Ta tvrz je stejně divná, nejdřív chlápci špinavci a potom tu nejsou. Tygrovi se to taky nelíbí, ale s tím se nedá nic dělat, hlavní je, že jsem na tom trhla nějaké hroty k šípům. Pár dní sice strávím jejich čištěním, ale potom je budu moci zkusit použít. Je jich opravdu hodně. Luis je moc hodný, ale na druhou stranu, co by s nima dělal? Vždyť by je nemohl ani prodat. Doufám, že si o mě nemyslí, že mi může dávat kdejaký splašek a já mu budu za to líbat nohy! Hlídku je nudná, někdo chrápe, jiný si jen pochrupuje a já musím ten koncert poslouchat. Teda Grome, to je jak když pilou řeže strom.

Tygr také spí, nemám si s kým hrát, protože ho nechci budit. Tak si alespoň vyleštím kopí. Sem tam se projdu okolo tábora, je tady klid. Slyším houkat výra nebo sovu. Noční zvuky v přírodě jsou opravdu, ale opravdu krásné.

Slyším nějaké za šustění. Instinktivně zvedám ruce a chytám letící předmět. Klap, držím ho. Uáááá! V ruce držím hrozivou věc. Lidskou lebku. Ze tmy se ozývá podivný, výsměšný hlásek. Má legraci z toho, že se mu povedlo mě vystrašit. Postupně všechny budím, hlásek se mi pořád posmívá. Když se ostatní probudili, přilétla další lebka. Někdo si z nás dělá strašidelnou legraci, snad nějaký šotek či skřítek. Musíme znovu rozhořet oheň a proto já a Ithien vyrážíme na dřevo.

Ithien dostává konečně slovo

Vyrazili jsme s Felis na dřevo, mám sice strach, ale být s ní o samotě je velmi lákavé, mnohokrát už se projevila jako opravdová žena. Ví, že ví, že to zkusím i na Lamak, ale uvidíme. Jak si tak poklidně sbíráme dřevo, ozývá se u nás hlásek:

„Hledají Cecka, ale nenajdou, nenajdou, chá cha!“ Tak to je pěkný, to nic nebude, protože Felis sbírá rychle a chce být honem zpátky mezi ostatními. Ty parchante, až tě chytím tak tě stáhnou z kůže. To si myslím, do tmy křičím něco jiného, přátelského. Vracíme se zpátky a vidíme, nedaleko našeho tábořiště je vylomen kus zdi a Grom je zaprášen – prý ho ten šotek provokoval a on za ním lezl na střechu a jak je tady vše staré, tak se pod jeho vahou zhroutila zeď. A diví se? Každý soudný člověk ví, že dva metráky jsou dva metráky.

Zase jdeme chrnět. Grom hlídá, snad nic nevyvede. Ve spánku cítím nějakou vůni, nedokáži ji identifikovat, ale vypadá to jako tabák. Jako vodníkův tabák. Nevadí, nebudu se okrádat o spánek.

Zase rámus a probuzení, krucinál, co se to tady děje?! Probuzení jsme všichni až na Lurtze, ten je pode dveřmi. Zní to divně, ale opravdu – na Lurtzovi leží vytržené křídlo vrat z brány. Grom nad tím stojí, hrozí prstem a říká: „Hej, kámo, mazej kousek vedle, sedíš na kámošovi.“ Blázen, on mluví ke dveřím. Vidím Felis, jak se za ním krčí a má strach, mele něco o mluvících kamenech. Dokonce i Groma se bojí a ukrývá se za ním. Grom si myslí, že vrata jsou bílým slonem. To je takové zvíře, co má velké uši a dlouhý chobot. Ale tady to všichni vědí, i když nevím odkud, když někteří sotva čtou.

Doufám, že noc bude již poklidná, i ten zparchantělý šotek už se neozval. Opět se ukládám, než usnu, pozoruji situaci. Felis trpí stejnými halucinacemi jako Grom, ten už se probral a tak ji koupe ve studni. Hlavou dolů. Skoro usínám, ale tohle jsem si ujít nenechal. Poslední co vidím, je jak tygr nenápadně obchází Groma, který se před ním má na pozoru. Pak se mé oči zavírají, moje poslední myšlenka je ta, že tygr jej stejně pomočí, už se to stalo tolikrát...

Budí mě hrozný řev, určitě je nelidský. Bohové, dejte mi sílu. Otvírám oči, hlava mě začíná bolet a vidím hroznou situaci. Tygr běhá okolo tábořiště, celý mokrý. Je vidět, že je v šoku a má hrozný strach. A vříská. Vříská.

Grom se směje, to on ho hodil do vody. Problém. I Felis ví, že ho hodil do vody Grom. Okamžitě stojí na nohou, v ruce kopí. Snad ne...ano! Útok na Groma. Ten se jen dál směje. Další ostrý výpad. Tentokrát na hrudník. Grom zvažněl. Útok opět neúspěšný. Další bodnutí. Felis je zatraceně rychlá. Musím zasáhnout. Rána! Nepříjemný zvuk. Grom nestihl uhnout. Tygr se mu připlétl pod nohy a narušil mu balanc. Toho využila Felis a jako divoká kočka zaútočila. Zajímalo by mě, k čemu bych jí přirovnal před tímto útokem. Tak tedy, jako divoká kočka zaútočila a prorazila Gromovu obranu. Zarazila mu své kopí do hrudi, zatlačila a přešel jí vztek. Vytrhla kopí z hrudníku, Grom jí ho vytrhl z rukou a odhodil jej. Vypadá to, že se na Felis vrhne. Ta vypadá velmi smutně, ale neměl jí šahat na Tygra. I Grom je kupodivu klidný, a proto se k Felis obrací zády. Už si jí nevšímá.

Lurtz vypráví o ranní cestě

To byla noc. Všechno sem prospal. Prej se toho stalo dost. Nevadí, já si to vynahradím přes den. Dlouho se diskutuje o tom, kam vyrazíme. Mezi Gromem a Felis se muselo něco stát, protože ti dva se spolu nebaví a tlustokocour se pořád hlásí ke Gromovi.

Je to jasné, utíkáme pryč, nebudeme řešit co se to tu děje. Nabíráme směr „druhá strana než je Přístav“ a vyrážíme.

Putujeme asi dvě hodinky, když dorážíme do vesnice. Celá je v hrozném stavu. Vše je rozbořené, fontánka na návsi je zarostlá. Domky jsou rozpadlé. Něco mi to připomíná, tohle už jsem někde viděl – a taky že ano. Ithien to prozradil nám všem,

tady už jsme byli. To je Nová ves. Zabloudili jsme. A já myslel, že se vyznají alespoň ve směrech. Hlavně, že čtou a píšou a taky počítají.

Obětujeme další dvě hodinky na chůzi a zase se vše opakuje, teď už není pochyb, jsme chyceni ve smyčce časové nebo jak to Ithien nazval.

Jdeme k jezeru, tam se to snad nějak vyřeší, nevím, co bysme u toho hnilobného jezera mohli vymyslet, ale dávám přátelům šanci.

Nenapadlo nás nic lepšího než volat na Lejka. Ten po nějakém čase opravdu z hnilobné vody vylézá. Dlouze si s ním povídáme a nedocházíme k žádnému závěru. Někdo mele něco o jeho světě, někdo něco o snu. Tohle jde opravdu mimo mě. Radši neházím kamení do vody, i když bych rád.

Luis a poutník Akita

Hupky dupky, trochu se nám to zamotalo, to vypadá, jako kdyby všechno byla moje vina. Ale co, alespoň, že je vela zábavy. Od toho starocha jsme se nic moc nedozvěděli, a tak musíme zkusit svoje štěstí jinde. Mlel něco o tom, že je to pouze sen. Dokonce si vyčaroval i zlomenou dýmku. Ehm, tu dýmku jsem mu zlomil já. Co je nejhorší? To byla řečnický postavená otázka. Nejhorší je, že chtěl, aby se zloděj tabákového hulení přiznal sám. Jako kdyby věděl, že jsem to byl já a všechno jsem ukryl.

Odcházíme od jeho hnilozera (toto slovo jsem teď vymyslel, jeho základem je hniloba a jezero). Putujeme zpět k vesnici a vidíme člověka jdoucího proti nám, pod pláštěm si připravím kuši. Zde je vše jiné, nepřátelské.

Mužik je zvláštní, vypadá mohutně i drobně. Jako elf, ale zároveň neelf. U Zlaté paní, já ho nedokáži popsat. Jen jeden jediný rys je velmi významný – vous. Elfové jej nemají a tento poutník ano. Když mluví, všímám si dalšího rysu – špičáky mu chybí. Vypadá to, že o ně přišel násilně.

Povídáme si s ním. Velmi zvláštní rozhovor. Tento cizinec na mě působí dobře, ale přesto mu nevěřím. Nejprve mi vynadal, za to, že jsem se mu nepředstavil. Potom mlel něco o tom, že je poutníkem a jde tam, kam se mu chce. Velmi zvláštní postavička, nejspíš to bude čaroděj, protože má nos nahoru stejně jako Ithien

Felis reaguje na cizince

Panečku, takový štramák se to k nám blíží, sympaťák. A asi nebude hloupý jako ostatní chlapi. Musím si ho prohlédnout blíže. Hmmm...příjemný, sympatický, ale je to elf, a navíc vypadá jako temný, a ještě ke všemu mu chybí hned dva zuby.

To by tak nevadilo, i když chlap bez zubů je jak samec bez nástroje. Ale mluví hezky, jistě ví mnohé o přírodě i o světě. Vidím, že nás má za malé a nízké tvory, protože s námi mluví malinko pohrdavým tónem, ale jen malinko.

Grom a cizinec

Huhu, cizinec. Hu, jde k nám, hu, je to elf nebo není? Ať tak či tak, je to válečník, to je na něm poznat. Ten držel zbraň již v ruce, vidím to na jeho chůzi, na jeho postoji i na jeho očích. Ten už musel zabíjet. I to na něho prozrazují jeho oči, které jsou studené jak led, ale přesto nejsou nepřátelské. Pozor na něho, velmi nebezpečný. A to není ani tak velký, opravdu vypadá jako drobný elf a možná by byl soupeř i pro mě. Mluví jako kniha, takhle bych chtěl taky jednou mluvit, ale já sem Grom a to se mi asi nepovede, protože nevím, kdo by měl naučit dobře číst a psát, snad jen Ithien. Ithien je můj kamarád a ten cizinec je moc chytrý a tak se asi rozhodnu, že se mi nelíbí. Pokud nám pomůže bude to kamarád, pokud nepomůže, nakopnu ho až poletí zpátky do vesnice, i když říká podivnosti o cestování na velké vzdálenosti.

Cizinec opravdu pomáhá družině, aneb jak to viděl KimoR

Přišel zdaleka, jak vysvětlil všem družiníkům. Jeho cesta někde musela začít a někde musí skončit. Otázkou je, kde to bylo a bude. Vyrázil zdaleka aby se setkal s dobrodruhy a podal jim pomocnou ruku. Nebylo to ani tak těžké, stačilo jen udeřit na Lejka a probrat ho z jeho snu. Tabákové kouření bylo velmi silné a dokonce i postavy, které nekouřili se nadýchali kouře a přišli s kořením do styku. Toto koření prý v dalekých zemích používají šamani, když chtějí obcovat s duchy.

Družina i s Lejkem, jenž byl rozčilen ze ztráty většího množství „skaňoura“, se dostala do podivného stavu myslí, vyvolaného předchozím kouřením. Z Lejkova snu je musel zachránit až poutník, který putuje všude a může být kdekoliv, poutník, který je tak neznámý, že ani já, věhlasný kronikář a znalec mnoha ukrytého, o něm nemohu mnoho psát, ale jednou snad o tomto Akitovi, který si říká Mlynář, shromáždím dostatek informací a dám vám vědět.

Luis vypráví o záchraně

Ať je to jak chce, ať to vezmeme z jaké strany chceme, vychází to pro mě velmi nepříznivě a asi budu muset s pravdou ven. Lejk to tuší a jeho náznaky...to se mi nelíbí. Cizinec Akita taky říká, že pokud se chceme zachránit, musíme být čistí na duši a očistit i své myšlenky. Dobře, jsem statečný a nebojím se následků, mám dýky a kuše a v této družině jsem nejspíš nejsilnější. Navíc, pokud se na mě nevrhnou všichni najednou, tak je snad zvládnou anebo uteču a vrátím se až vychladne vztek. Zase jsme u Lejka. Stojí proti nám. Oči zavřené a mektá něco o nespravedlnosti, která se mu stala. Dědek. Ale co se dá dělat, jdu s pravdou ven. Přiznávám krádež tabáku, ukazuji jej všem – mám jej u sebe, i když jsem jej ukryl na bezpečném místě, ale zde toho funguje více než méně jinak než ve skutečnosti.

Lejk se usmívá, ale nějak to nepůsobí, Akita sedí a koupe si nohy ve vodě. Ač je černá a hnilobná, jemu to nevadí, dokonce se v ní i vykoupal – plaval jako kdyby voda nebyla bahnitá. To je zvláštní.

Ithien vzal Lejka a trošku s ním zatřásl, ten otevřel oči a najednou se dívám do nebes. Ležím na zemi, hlava mě bolí a chce si mi zvracet. Matně se mi vybavují vzpomínky z divokého řádění. Dokonce Grom si dal do nosu tak, že padl Felis na její kopí, které ona chtěla hodit někam do dálky, že prý je v tom dobrá. I já mám nějaký šrám na zádech a Felis, ta vypadá. Sevedá se na rukou a plazí se, hltajíc čerstvý vzduch. Když se jí udělá lépe, dívá se do váčku, který jsem jí donesl ze staré tvrže – má tam hroty šípů. Tak vám nevím, kde je mohla najít. Byl to opravdu sen, nebo nebyl?

Na moje úvahy není mnoho času. Země se chvěje. Slyšíme, jak kopyta koní drtí zemi. Sakra, snad ne problémy. Teď bych to nezvládl já a kromě Groma asi nikdo. Chtěl bych vidět Ithiena čarovat v tomto stavu, hahahaha, to by byl pohled.

Pivoj vstupuje na scénu

U Estany, paní zlata a přepychu a hlavně dobrého jídla, ať už jsem z těch koní dole! Proč musím opouštět svůj pivovar? Kdybych byl zlý, zlobil bych se, že mě otec nechal jen ten pivovar a žádný jiný majetek, ale mě to nevadí, místní lidé žijí svobodně a mě tolerují. Jen ten Lejk se mi protíví, neříkám, že je zlý, ale ta jeho lehkomyšlnost a svobodomyšlnost. To je anarchie! Já mu ale ušetřím lekci, na jakou hned tak nezapomene. Už se to blíží, už vidím na vesnici. Ale ne, on je zase s těmi tuláky. Ach jo, co jsem komu udělal? Krucinál, já se té svojí smůly nezbavím. Ale co,

mám svoji čeládku a je nás víc. A stále jsem kníže! I když nemám nárok na tak vysoký titul, jsem nekmán a oni jsou kmáni.

Přijíždím, kloužu z koní a konečně stojím na rovné zemi. Moje speciální lehátko je velmi užitečné, protože při mé síle by mě jeden kůň neunesl. Jejda, tuláci měli divokou noc, leží u vody a sotva stojí na nohou, to bude lekce. I když, ta slavnost, kterou pro mě připravili byla úplně super.

Lurtz je svědkem lidského jednání

Bacha, už je tady zase ten bařtipán. Sem zvěďavej co se z toho vyklube, asi to skončí krveprolitím, ale já nemám náladu na nějakou velkou bitku a ani sílu. Sice jsem si ten jejich tabák nedával, ale stejně je mi zle jako všem ostatním, to je hrůza. Stavím se a připravuji si šavle, hlavně zůstat klidný. Pivoj a Lejk stojí proti sobě. Vlastně Lejk se před ním ukrývá ve vodě. Ithien ale nachází řešení, snaží se toho tlustého tupce přemluvit ať se skamarádí s Lejkem. Ono to trošku funguje, protože oba jsou sami a oběma jim chybí kamarád. Možná si budou prospěšní a možná to bude i nějaká výhoda pro nás. Uvidíme. Hlavně nebýt ziskuchtivý. Lapkové a ti končí na šibenici nebo na pranýři. Jestli jste někdy viděli, jak vypadá člověk na němž si kat zkoušel palečnice...já bych to zažít nechtěl. Je vidět, jak se oba muži postavili proti sobě, snaží se podat si ruce, ale oba mají strach a velmi se stydí. Dokázali to, oni to dokázali a podali si ruku! Nevím proč, ale mám z toho radost. Kdybych nebyl skurut, možná bych i nějakou tu slzu uronil. Ale já sem skurut a sem hrdý na to, jak sem klidný a proto dělám, jako že se nic neděje. Oba chlápci spolu odjíždějí, Lejk dokonce pomáhá Pivoji na koně a ten nechá sesednout jednoho ze svých čeledínů a posadí na koně Lejka, kterej na tom asi nikdy neseděl. Potom společně odjíždí a my vyrážíme do hospody. Tam se to rozjede a bude veselo jako v noci. Stále nevím, jestli to byl sen nebo skutečnost – nikdo si tím není jistý.

V hostinci s Felis

Konečně troška klidu, budiž nám přán. Hostinský nás obskakuje a po chvíli si přisedá. Určitě něco potřebuje, jinak by se takhle netvářil. Taky že ano, okamžitě začíná rozhovor:

„Poslyšte, vážení. Chutná vám moje pivečko a kuchyně mojí ženy?“ Jelikož jsme nemohli jinak než souhlasit, hostinský zpustil dál, tentokrát již bez přerušení.

„Víte, něco bych od vás potřeboval, pro vás je to jistě maličkost, ale pro nás, zdejší, je to otázka života a smrti. Jistě jste si všimli, že nad námi, nad tímto zapomenutým kouskem země není žádná vrchnost?“

Tohoto hostinského nemám ráda, zase jsme nemohli než souhlasit. Skutečně, zde není žádná vrchnost – ni dobrá, ni špatná.

„Víte, tato situace a celkový nezáměr o naše malé území a městečko Přístav je zakořeněna v dávné historii, kdy byl Přístav městem s právem obchodu, ale co bych vás poučoval, najdete si to v kronikách.“

A zase, nesouhlas byl nemožný, nikdo neměl náladu poslouchat přednášku z historie. Tedy, abych uvedla věci na pravou míru, já jsem neměla náladu a to znamená, že nikdo.

„Abych vás však nezdržoval, pokud máte zájem o velkou slavnost a několik dní života zadarmo na můj účet, udělejte mi malinkou laskavost.“

Zvědavostí povytažená obočí všech členů družiny. Ithien dostal záchvat kašle.

„No, laskavost, spíše takovou službičku. Několik hodin cesty od naší vesnice je v lese zapomenutá stavba, bývalá strážní tvrz jednoho z dávno zapomenutých zemanů. A v této tvrzi se objevila nějaká pochybná společnost, nikoliv jako vy, ale mordýři a

lapkové. Od mého bratra, dráteníka se mi podařilo zjistit, že muž, velitel se jmenuje Glotva. Prý je bývalým pirátem, býval kormidelníkem na lodi Vostřáka, hrozného piráta.“

Hostinský ani nestihl dokončit a Grom rozlámal židli na které seděl. Stačilo jen slyšet to proklaté jméno, Vostřák. Někteří z nás si stále jasně pamatovali veslování na lodi, řetězy a bič. Ano, i my a hlavně Grom máme s Vostřákem nevyřízené účty. Grom slíbil, že mu utrhne hlavu holýma rukama!

„Ta židle půjde na účet podniku, pokud mi pomůžete a Glotvu odstraníte. Stejně jako jídlo a pití po několik následujících dní. Taky pijatyku vám ve vesnici uspořádáme, jakou jste ještě nezažili. Pokud souhlasíte a rozhodnete se mi pomoci, stačí jediný podpis na tohoto lejstra a smlouva je zpečetěna.“

Ithienův problém

Musím s pravdou ven, jen počkám až hostinský odejde a potom jim to řeknu. Od mé nemoci, která nebyla až tak silná, se mi zdraví příliš nezlepšilo. Tedy, takový ten problém, co není na první pohled vidět. Na těle je mi dobře a cítím se fit, ale plíce bolí. Každou chvíli mě láme záchvat kašle, každé přespání pod širým nebem mě stojí spoustu bolesti, tohle nevydržím dlouho. Vráťím se na sídlo svých rodičů a budu žít nějaký čas v pohodlí, snad se potom vydám za svými přáteli. Ale teď nemohu, je to příliš nebezpečné. Když už mám zemřít, tak jako dobrodruh, nikoliv někde v posteli na bolavé plíce.

Náhoda tomu sama chtěla, či to byl osud. Do hostince přišel nějaký muž. Cizí, vypadá jako dobrodruh, ale nevidím na něj dobře. Dokonce vypadá i jako elf. Snad ne...ano, je. Do hostince vešel temný elf, první, kterého za naši pouť tímto krajem potkávám a zrovna v tuto chvíli, to je náhoda nad náhody. Nikdo z ostatních členů družinky si ho nevšiml, jen hostinský a jeho úkolem je si takových to lidí všímat. Muž si objednal a poklidně sedí. Vypadá to, že nevyhledává žádné problémy, to se mi líbí. Mluvíme a Grom nahlas vyslovil jméno Vostřák, již samo jméno ho dokáže rozzuřit až je nebezpečný pro všechny a hlavně pro všechno okolo. Koutkem oka si všímám, že se neznámý zvedá a míří k nám. Stahuje si kápi. Přistupuje ke stolu a neomaleně se přidává do rozhovoru. Mluví se o Vostřákovi, on po něm také pátrá, ale neprozradil nám proč. Luis je velmi podezřívavý a hlavně, nemá rád temné elfy. Musím co chvíli uklidňovat situaci. S tímhle mi jde Luis na nervy, naštěstí se ho zbavím. Dokonce odmítl pozvání na slavnost pořádanou mojí rodinou. To byla urážka, ale lidé mají talent urážet jiné národy.

Vypadá to, že by se nově příchozí, který se mimochodem představil jako Athiel, chtěl přidat k nám. Luis je proti, ostatní jsou na vážkách a já mám v ruce trumf, kterým jejich názor změním. Jakmile se situace hrotí, vyslovuji svůj názor odejít do ústraní. Ve tváři některých vidím smutek, v některých něco nepopsatelného a u jednoho radost. Není to poctivá radost, ale jen zablýsknutí očí.

Odcházím, sbohem moji přátelé. Dávám ještě Gromovi pár zlatých a dopis na rozloučenou pro Lamak. Pamatujte na mě v dobrém. Možná se ještě setkáme, možná také ne...sbohem.

Grom o cestě na tvrz

Putujeme lesíkem, nějaký čas nám trvalo se rozhodnout a dohodnout. Moje oblíbená slova jsou útok, bum bác a je po boji. Takže jsme jim s rozhodováním pomáhal jak to šlo. Moje svaly nakonec všechny překecaly a de se. To bude nášup, několik vesnickejch sráčů, s těma zatočím jedna dvě a ostatní budou čumět jakej jsem Grom.

Už jsme na dohled tvrze, trochu se ukrýváme a Luis vyráží na průzkum, z minulé noci, tedy z toho snu si pamatujeme nějakou díru, která je vhodná jako cesta dovnitř. Já bych sice rád vyrazil bránu, ale to mi nebylo dovoleno. Luis odešel a já si pískám. Felis mě upozornila abych to nedělal, ale já mám tak dobrou náladu a proto si vždy začnu pískat znova. Bude se bojovat. Rudě se mi zastřel obzor. Bolest. Klesám do trávy. To bolí. Nemohu se nadechnout. Koutkem oka vidím něco, co vyčuhuje z mého krku. Šíp. Palčivá bolest. Další šíp. Skoro ztrácím vědomí bolestí. Nekřičím, to Grom nedělá.

Felis je okamžitě u mě a ošetřuje mě, Athiel se jí snaží pomoci, ale spíše jí překáží. Šíp v krku je problém a navíc tady někde je střelec. Kolem Athielovy hlavy proletěl další šíp, vydává se pronásledovat střelce. Felis se o mě stará, možná na chvíli omdlévám, nevím.

Luis na průzkumu

Brnkačka jako vždycky, když mě k něčemu pustí. Lesíkem jsem se protáhl bez problému. Došel jsem až k tvrzi, všude je klid, nikde nikdo. Díra ve zdi tu taky je a vypadá to, že ji nikdo nehlídá. Musím se vrátit a nějak opatrně sem dovést kámoše. Dobře to máme naplánované a dobře to dopadne, už se těším na další kalbu v hostinci a úplně zadarmo.

Vracím se, cestou potkávám zadýchaného Athiela, mluví zmateně, o nějakém střelci. Temný elf.

V místě, kde jsme se utábořili, vidím ležícího Groma, spoustu krve, špinavou Felis. Lurtz nikde není, vypadá to, že také pronásleduje toho střelce. Vrací se s nepořízenou, jak jinak. Grom je jakž takž ošetřen, nikdy mě nepřestane udivovat, jak je tento muž odolný a silný. Dva šípy, těžká zranění a on chytne zbraň a jde do útoku. Ještě že u toho divoce nekřičí, jako ti blázniví válečníci ze severních krajů. Celá skupinka vyrážíme k tvrzi. Nikdo moc nepřemýšlí. Věříme v naše dovednosti, snad se nám to vyplatí.

Jak si tak postupujeme lesíkem, zvedá se z porostu nějaký chlápek, asi hlídka a utíká. Všichni se za ním rozbíháme. Osudová chyba. Několik metrů dál jsou ukrytí dva lučištníci. Jejich taktika je prostá, chlápek nás vylákal a oni střílí a ustupují. Musím uznat, že jsou velmi úspěšní, ale my se nedáme tak lehko a postupujeme za nimi. Držíme formace a i přes nějaké to zranění se jen tak nedáme. Na hradbách vidíme několik mužů s kušemi a to je poslední kámen, naše statečnost se hrouť jako hradní zeď.

Grom vbíhá do lesa, my ostatní za ním. Běží k díře do pevnosti, všichni běžíme rychle za ním. Nemáme šanci a tak nám Grom mizí z dohledu, ale není problém uhodnout kam běží.

Gromův oblíbený útok

Bij, zabij, rozbij, ubij a dobij. Rudý obzor. Muž, kterej na nás nachystal past mě rozzuřil. Běžím k díře ve zdi, tou se dostanu do pevnosti a potom vše vymlátím. Nevím, jestli ostatní běžej za mnou a ani mě to nezajímá. Nepřátele si chci pobít já. Já Grom. Sám. Dobíhám k díře a bez rozmyšlení se do ní vrhám, jsem sice trochu velký ale můj vztek mi pomáhá a díra se zvětšuje na tolik, abych se do ní dostal. Když se mohu rozhlédnout vidím obrovskou postavu. Velký meč, stará zbroj, ale plátová. Nějak mě přechází radost z boje, tento muž je zkušený bojovník, to je vidět. Ale i já jsem bojovník. Horší umře.

Bojujeme jako dvě šelmy, jako divá zvířata, jako praví válečníci. Je velmi silný, krvácím z několika poranění. Ozývá se bolest z ran po šípech. Asi umřu. Muž, ne

počkat, on je to skurut ustupuje. Vidím Lurtze a kousek za ním i ostatní. Lurtz se mi okamžitě vrhá na pomoc a po několika úderech se mu podařilo skuruta škrábnout. To je paráda, ale mě se nepovedlo ani to. I ostatní se zapojují do boje, jenže i našemu nepříteli přibíhají posily a proto musíme ustoupit. Nikdo nás nepronásleduje a tak běžíme do hostince. Jsme zdrceni prohrou, naštvání na celý svět a hlavně na osud, jež nám do cesty postavil takovouto překážku. Bojové nadšení vyprchalo a jsem velmi malátný, nevím, jestli do hostince dojdou...

Athiel poprvé

Všichni jsou tak smutní, tohle se nám opravdu nevydařilo a přitom to vypadalo jako velmi dobrý nápad. Ještěže se o tomto nedoslechne nikdo ze starších mého klanu. To by bylo smíchu a žertů na moji hlavu.

V hostinci si odpočineme a celou akci naplánujeme znovu, není možné aby nějaký lapkové terorizovali kraj, kde žijí lidé. Objednáváme si jídlo, pití a nocleh. Hostinský nevypadá nijak nadšeně, je vidět, že je z nás rozmrzelý, asi si myslel, že jsme větší experti a teď je zklamán. Zkusím ho neprovokovat, ale já rád provokuji lidi.

Stalo se, několikrát jsem se s hostinským pohádal. Zvláštní, Luis to vše uklidnil. To se nestalo, většinou sám provokuje a vyvolává hádky s cizími lidmi, tedy hlavně se mnou. Možná je to tím, že hostinský vše ometal hadrem do kterého se jednou či dvakrát vysmrkal. Měli jste vidět, jak se tvářila Felis když jí tímto hadrem ometal rameno.

Nevím, jak naplánovat úrok a tak se Luis rozhodl, že si zkusí půjčit koně a vyrazí do města pro nějaké další zásoby a vybavení. Každý si něco přál a tak musel dávat Louisovi nějaký ten peníz. Grom zahodil vesnické vidle a přál si trojzubec, pokud ho Luis sežene.

My ostatní si sedíme v hospodě a bavíme se mezi sebou. V hostinci skoro nikdo není. Ještě aby byl, je začátek srpna a tak musejí lidé makat na polích a okolo statků. Já bych je hnal, každý musí dělat co má. Proto, až já budu muset jednou zemřít, zemřu se ctí.

Po chvíli do hostince přichází zvláštní muž, je oblečen ve staré, notně záplatované, uniformě. Má šedé vlasy, notně mastné, a velký šedý vous plný všelijakých drobků a blíže neurčitelných skvrn. Jakmile nás spatřil, okamžitě se belhá k nám. Už jsem řekl, že měl dřevěnou nohu? Ne? No, ten klapot se nedá přeslechnout, zkuste si to představit a hned uvidíte tuto legrační figurku.

Nejprve jsme ho chtěli od našeho stolu vyhodit, co si má k nám co sedat? Ale přišel hostinský a přinesl mu jednu kořalečku, je vidět, že se znají. Chvilku se povídalo, hostinský se přidal k nám, nikdo jiný v hostinci nebyl a tak mohl. Aby řeč nestála, vyptával se nás vysloužilý voják, co jsme zač, čím se živíme a tak. Došla řeč i na bandity a hostinský si postěžoval, že se nám je nepodařilo porazit. Kmet se s hostinským bavil o tom, zda se jedná o Glotvu a jeho bandu. Po souhlasné odpovědi nám dal mnoho moudrých rad. Mluvil však v hádankách a náznacích. Já jsem nápovědy typu: „Lišku musíte vylákat a zlikvidovat ji potichu.“ a „Tichá a naplánovaná akce jak ulovit lišku je lepší než nesmyslný útok na noru,“ pochopil. Zajímalo by mě, co Grom.

Večer v hostinci utekl příjemně, i když hostinský začal být docela vlezlý a otravný. Spánek přišel všem k duhu, zítra se vrátí Luis a zkusíme vyhnat bandity znovu. Snad při nás bude štěstěna stát. vyčkáme do tmy a vypravíme se na bandity. Jen nevím, jestli bude hostinský zase tak vlezlý tak mu asi jednu ubalím rovnou do zubů. Víme, že máme splnit to, na čem jsme se dohodli, ale ono to není tak lehké.

Louisův hrozný zážitek

Všechno jde dobře, je noc a my jsme na dohled lesní tvrze. Všude je klid, ticho a mír. Postupujeme velmi pomalu a dáváme pozor, jestli někde nejsou nějaké hlídky či pasti na zemi. Jeden musí být opatrný, jinak to může nedobře dopadnout, jak jsme se již poučili. Došli jsme na dohled jednoho z rohů pevnosti, toho s tou dírou ve zdi. Ostatní se pečlivě ukrývají, já jim pomáhám a potom vyrazím na průzkum.

Obešel jsem celou tvrz dokola, je to dobré – všude klid a nikdo mě nezpovozoval. Láká mě nějaká lumpárna, snažím se to vydržet, ale nemohu. Je to silnější, snad to nebude průšvih. Vytahuji své náčiní, nakapu olej do pantů u brány a snažím se jí potichu otevřít. Trvá mi to a na konci jsem celý zpocený, ale brána je otevřena natolik, že se mohu protáhnout. Protahuji se. Opatrně. Potichu. Nahlížím hned do první strážní věže a úspěch. Na zemi leží čtyři muži a spí. Ne nespí, chrápou až se lesy otřásají. Jeden sedí u ohně a hlídá. I když je tak opilý, že nehlídá ale spí s otevřenýma očima.

Možná bych mohl. Ne, nemohl. Ale ano, mohl. Pomalu, opatrně a hlavně potichu vytahuji dýku. Chystám se vkročit do strážnice, když slyším pohyb a jeden ze spících mužů se posadil. Kruci, je to ten velký skurut, sám Glotva. Musím jednat rychle.

Ukrývám za roh strážnice. Podivný, kyselý smrad mě nevaroval, ač jsme si to měl uvědomit. Slyším huhlavé hlasy. To mluví opilý hlídač s Glotvou. Ten následně vychází a míří za roh, přímo na mě. Ukrývám se jak nejlépe dovedu. Stojím a prosím všechny bohy o pomoc. Nefunguje to a velitel banditů, ač si mě nevšiml, mi močí na nohy. To je hrůza! Otáží se a jde zpátky do strážnice. Teď nebo nikdy! Mohutný skok a má dýka mu čouhá z krku. Uf to byla fuška. Mělo mě napadnout, že má chránič krku. Tohle nikdo nepřežije, tak snad ani on.

Skurut padá k zemi, z úst mu teče černá krev. Jeho oči dohasínají a já jsem na sebe pyšný, jen je škoda, že se mi ho nepodařilo zajmout. Ze strážnice se ozývá hlas: „Hej, voe Glotvo si v poho?“ Nezbyvá mi nic jiného a proto se snažím imitovat hlas již mrtvého Glotvy: „Sheheeru.“

Vyšlo mi to, dnes budu muset obětovat bohům všech možných náboženství, je můj šťastný den. Vracím se ke svým přátelům, blízko úkrytu jim dám smluvené znamení. I u nich leží mrtvola, elf se zlomeným vazem. Lurtz se na mě ušklíbne a promne si ruce. Felis mi vysvětluje, že se jedná o jednoho ze střelců, pravděpodobně ten, který střelil Groma. Když se blížil k táboru, všichni vyčkávali a čekali co udělají druzí a nakonec začal jednat Lurtz. Nebýt to skurut, řekl bych, že je dobrý.

Felis v době útoku na tvrz

To bylo o fous. Lurtz našťestí zasáhl – rychle, tvrdě a efektivně. Zajatec by se nám hodil, ale brát zajatce nepatří mezi etický kodex jednání. Skurutího jednání.

Luis se vrací, rychle mu vysvětluji, co se stalo. On má také nějaké novinky. Vede nás k díře ve zdi a vstupujeme do tvrze. Je tam tma a my nemůžeme rozsvítit, co teď? Hluk by nás mohl prozradit a tak situaci bere do svých rukou Athiel, prý celkem dobře vidí ve tmě a tak nás vede a nějaké to harampádí odstraňuje z cesty. Bohuel, asi v půlce cesty udělal hluk. Všichni jsme ztuhli a jako jedna žena (i když většina družiny jsou muži) se rozběhli na strážnici. Jako vždy – přímý útok.

Nebudu vám popisovat detaily. Když Grom někoho udeří, vždy je to svinec. Dva z lapků náš prvotní úder přežili. Z jednoho jsme dostali informace. Řekl nám vše. Prosil o smilování, radši jsem se odvrátila, tohle vidět nemusím. I v přírodě vždy vítězí ten silnější, je to velmi kruté, ale je to tak, Eldarin Lovec je mi svědkem. Luis si vymínil ještě jednu otázku. Zeptal se bandity, kolik lidí zabil. Prý ani jednoho, jen je prodával do otroctví. Nestihl to doříct a Luis mu podřízl krk jako praseti. To chrčení

uslyším ještě dlouho a někteří z nás asi také. Bandita krvácí, umírá a dívá se na Luise. Dívají se do očí, tohle bych já nevydržela. I když, jistá krása v tom být může. Bandita chytil Luise za nohavici a úpí, chrčí a škemrá o pomoc. Luis ho kopl do obličeje, jdu ven, zbytek již vidět nemusím.

Posledního žijícího banditu bereme sebou, je v bezvědomí a tak se nám může hodit, minimálně bude ve vesnici veřejně zlynčován. Hostinský z nás bude mít radost, už se těším na jeho pochvalu.

Hlavně, že máme ty důležité informace – Vostřák je ve městě Letuch, kam se dostaneme přes Plessis. Chvilku se zdržíme a vyrazíme dál.

V hostinci je sám hostinský, je brzo ráno a tak si vše připravuje. Když slyší naše hlášení je šťastný a nalévá si nějaké pití, vypadá velmi dobře. Když se tak mrkne na nás, se smutným pohledem nalije i nám.

Sedíme, pijeme a jíme. Připravil nám dobrou snídani. Jsme šťastní a unavení. Dveře se otevírají, koho to ďábli nesou takhle brzo do hostince? Je to nějaký dráteník, to on dělal hluk venku. Vchází dovnitř, podle přivítání je nám jasné, že je bratrem hostinského. Přisedá si k nám a říká nám spoustu zpráv z okolních krajů, dokonce nám i řekl, jak se dostaneme do Letuchu. Pokud půjdeme na sever, máme se stavit u zemane ze Zdírků, ten by pro nás mohl mít nějakou solidní práci, prý je to rovný člověk.

Když dráteník viděl, že máme zajatce dal nám dobrou radu. Máme prý zkusit hejtmana za Zdírků přemluvit, ať nám dá loupežnickou tvrz v užívání, jako záruka by mohl být tento bandita. Na toto téma se u stolu rozproudila velmi hlasitá debata. Je pravda, že léto pomalu končí a pokud se nám podaří chytit Vostřáka, co dál? Mít vlastní majetek, střechu nad hlavou a časem i nějakou moc, to je lákavé...velmi!

Quentin Dunward

Počátky všech věcí bývají nepatrné, kdosi prohlásil. A měl pravdu, protože málokdo si uvědomí, že něco začíná. Nebo jste ti, kteří si uvědomí, že právě něco začíná a jste schopni sledovat důsledky všech svých činů? Hrdinové, o kterých vám vyprávím uvažují o svých činech a přesto se mnohdy stane, že jsou zaskočeni tím, co se kolem nich děje. Ale pojďme si o tom přečíst příběh...

KimoR nás zavede do děje

Prvotním úkolem našich hrdinů bylo dostat ne na panství zemana Zítky ze Zdířky. V tom nebyl problém, cesta trvala pár dní a tak se družina ve složení Lurtz, Felix, Felis a Luis dostala dál na sever. Ostatní se rozhodli zůstat ve tvrzi, aby jí nikdo neobsadil. Putujíc pěšky, byli zastaveni hlídkou, ale o tom již naši dobrodruzi...

Cesta s Luisem

Krucinál, pět dní putujeme na sever a nic se neděje. Já nemám rád nudu, kolem mě se musí pořád něco dít a teď jen putujeme, sem tam někoho potkáme a tak se s ním dáme do řeči. Pátý den naší cesty se to mění, vypadá to, že se zase bude něco dít.

My směřujeme cestou na sever, proti nám jede větší skupina jezdců. Vede je nějaký mladší muž, všichni jsou oblečeni v uniformách. Nejhorší na tom je, že jedou naším směrem a navíc zastavují u nás. Velitel seskakuje z koně a chce si povídat. Ne, oprava. On se nás vyptává. Podívám se po ostatních a potom mu pravdivě odpovídám na všechny jeho otázky. Nesnažím se lhát. Možná proto, že se nám představil jako zeman Zítka, možná proto, že to je zbytečné, v tuto chvíli.

Pamatujete si, že s sebou máme zajatce? Tohle je muž, kterého hledáme abychom s ním udělali obchod. Ujímám se vyjednávání. Zítka se nás ptá, kdo je zajatec a víte co? Poslechněte si náš rozhovor...

Zítka: „Kdo je ten muž a proč je spoután?“

Luis: „Jedná se o banditu, jehož bandu jsme rozprášili a on je naším zajatcem. Jediný přežil.“

Zítka: „A jaký máte důkaz, že je banditou a ne vaším zajatcem, kterého plánujete prodat do otroctví? Pokud to nevíte, tak na mém panství je otroctví zakázáno z nařízení mého lenního pána.“

Luis: „Říká vám něco jméno Glotva?“

Zítka: „Ano, říká. Jedná se o nějakého banditu a snad i prý o piráta. Naznačujete mi, že tento muž je z bandy Glotvy?“

Luis: „Ne, tento muž byl členem bandy, kterou vedl Glotva. Tato skupina již neexistuje a Glotvova hlava je naražena na kůlu v Nové vsi.“

Zítka: „Vážně? Musím vyslat rychlého posla ať se přesvědčí. Zatím bych byl rád, kdybyste se stali mými hosty.“

Luis: „Ano, rádi vaši nabídku přijímáme. Stejně s vámi potřebujeme probrat nějaké obchodní záležitosti.“

...Ještě další den jsme putovali, než jsme dorazili na zemanovu tvrz. Nemyslete si, nejednalo se o nějaký velký palác, jen taková menší pevnůstka. Obdrželi jsme pozvání na oběd, zajatce jsme již neviděli – cestou jsme totiž panu zemanovi oznámili, proč vedeme vězně až k němu a proč jsme ho nenechali soudit a odsoudit ve vesnici nějakým potulným inkvizitorem. Já jsem tajnůstkář, ale vám teď toto tajemství prozradím – od zemana jsme chtěli zápis do zemských desek, abychom mohli používat tvrz dobytou na banditech, za vlastní. Přeci jen, blíží se zima a já jsem již z věčného cestování unaven.

Felis a zeman Zítka

Od našeho setkání se zemanem z něho nespouštím oči, je to kus mužského. Takový mužný a silný a charismatický. Hned bych si ho vzala, ale on si mě jako ženy ani nevšiml. To je velmi zvláštní – buď nemá rád ženy a nebo má někde nějaký závazek. Trošku bych zariskovala a pokusila se ho svádět, ale my potřebujeme jeho souhlas a tak mám strach cokoliv zkoušet. Uvidíme, pokud se naskytne nějaká příležitost...

Příležitost se nenaskytla, to je smutné. Zeman nás pozval na oběd, probírali jsme záležitosti okolo tvrze, bylo to celkem tvrdé jednání, ale zeman je rovný chlap a tak to dobře dopadlo. Zjistili jsme, že je vazalem jakéhosi vévody de Anjens. Jestli prý máme zájem o práci ať se poptáme cestou na sever, ve vesnici Plessis. Dal nám ještě spoustu užitečných rad jak vydělat a přitom nepodvádět, jako třeba – neprozradte, jakým směrem jedete a nechte se najmout na ochranu nějaké karavany. Zdůrazněte své činy, dostanete zapláceno víc – jako třeba likvidace Glotvy. Nebyl to zrovna slavný bandita, ale Hledači a i jiné organizace měli jeho jméno na listině odměn.

Nakonec jsem na něho nic nezkoušela, jelikož se k nám choval dobře a neměl o mě zájem a nechtěla jsem si připravit nějaké zklamání. Vždyť, kdo je hezčí než Felis Aktschok? Nikdo!

Glejt nám vystavil a potvrdil. Luis se na to tváří trošku divně, on se bojí toho, že tímto ztrácíme část svojí svobody. Já si naopak myslím, že tímto část svobody získáváme.

Cesta od zemana do Plessis podáním Lurtze

Takový zdržení, voběd a papejr sme dostali, to jo, ale nic víc. Zeman je pohodář, ale mě se nelíbilo jak mě pozoroval. Mi řekněte, co je na mě divného, copa žeru malý děti? Nežeru, tak co komu vadí? Asi to, že sem skurut. Ale já sem kamarádskej skurut. Nikdy jsem nikoho nezabil zbytečně. Ten elf, co sem mu zlomil vas ze zadu přece střelil Groma šípem. A navíc o tom skoro nikdo neví, jen Felis, Grom Athiel a Felix.

No, zajatce nám sebrali, ale ráno sme ho ještě viděli. Vlastně jeho popravu. Bylo to zajímavý, posadili ho na koně a pověsili za krk. Měl to rychlý a ani sebou moc neškubal. Jen se zechcal a zesral. Potom sme vyrazili na cestu do Plessis.

Cesta ubíhala klidně, moc lidí sme nepotkávali. Jen sem tam někoho. Když sem neměl náladu na blbý pohledy tak sem se prostě schoval mimo cestu a bylo to. Ale radši sem se moc neschovával, jestli se mě lidi bojejí tak ať si to vyžerou. Já jim nic nedělám.

Jo, je jedna věc, na kterou si dávám velký pozor – Gurbundští. Před těmi nás varoval zeman a nemáme se s nimi prý zaplést, jsou zlí a žerou malé děti. Možná jsou to skuruti.

Konečně se blížíme k tej vesničce s hradem vo kousek dál. První, co vidíme je hospoda. Je velká a pěkná, asi bude i drahá. To neva, zkusíme to a uvidíme. Dyštak nezaplatíme. V hospodě jsou stoly rozdělený na dvě půlky. U jedněch sou hezký židle ze zdobenýho dřeva a u druhých sou vobyčejný lavice. Je úplně jasný, kam se hrnem. Sotva sme se usadili a chcem si objednat něco k pití vyletěl hostinský, prej ať mažem k lavicím. Byl celkem sprostěj, takhle se chová k hostům?

Felix a hostinský

To snad ani není možný, hostinský je trpaslík jako já. No to je paráda. Sotva sme si sedli, přiletěl jak malá tlustá chlupatá koule a začal povykovat ať si sbalíme svých pět švestek a táhneme k stolům pro kmány. Tady prej sedí jen páni a šlechta. Pak si všimnul mě a už slušněji nám vysvětlil, že sem si sedat nemůžeme bez přímého pozvání. No nevadí, alespoň to víme a nebude to průšvih.

Pak si kámoš sednul k nám, představil se, ale já sem to méno hned zapomněl. No nevadí, stejně mi nalil trošku kořalky, ale přišel první problém – nechtěl obsloužit našeho skuruta, až když sem se za něj zaručil tak mu nalil. Sedíme, dáváme si do nosu a všímáme si dvou odcházejících mužů, třetí, který zůstává nám pokynul ať jdeme k němu. Vypadá jako kupec, třeba má nějakou práci pro nás.

Sedáme si a dáváme se s ním do řeči, já na to mluvení tak nejsem a proto jen poslouchám. Zato Luis a Felis melou hubama až se z nich kouří. Chlapík se představil jako Petr, teda jako mistr Petr, ale nevím čeho je mistrem a tak je pro mě jen Petrem. Stejně ho neoslovím, sedí u stolu pro šlechtice a z toho kouká malér. Nekoukal. Mistr Petr si s náma dlouho povídal, řekl nám spoustu zajímavého a když sme se ho zeptali na práci, poslal nás do putyky u zbrojíře. Tam je prý pan Ludvík Lessel a jeho přítel Quentin Dunward a ti nám práci mohou nabídnout. Ještě nějakou dobu sme s ním kecali a zjistili sme, že je rádcem vévody de Anjens a že je i kupcem. Taky sme se ho ptali na Gurbundy, prý je to nepřátelský šlechtický rod a nemáme se o nich raději příliš zmiňovat. potom se s námi Petr loučí a opouští hostinec, my se přesunujeme k stolu vyhrazenému pro obyčejné lidi a po nějakém čase odcházíme do krčmy „U zbrojíře“.

Situací u zbrojíře nás provede Luis

Tak s prací to nevypadá špatně, „U zbrojíře“ jsou prý dva týpci a ti nám dají práci. Velitel stráží Lessel a Dunward. Ten Dunward je prý velmi dobrý bojovník, viděl jsme jak Felixovi zasvitlo v očích při této informaci. Musím dát pozor ať nedojde ke konfliktu.

Oba zmíněné muže jsme v hostinci opravdu našli. Rovnou jsme si k nim přisedli a řekli jim, že nás posílá mistr Petr, nebyla to lež, protože mistr nás za nimi opravdu poslal. Jen musíte umět chytře mluvit a chytře chápat vyřčená slova. Toto jméno je zde jakýsi klíč. Oba muži právě večeřeli, ale během jednání o práci svoji večeři rádi

přerušili. Mladíček Dunward příliš nemluvil, jen když jsme smlouvali o ceně a pochlubili se, že jsme zabili Glotvu trošku ožil. Lessel nám to nechtěl věřit a proto řekl, že pošle posla ať to ověří. Ale zabralo to, zeman Zítka nám dobře radil. Nabídlí nám o pět stříbrných za den služby více.

Úkol je velmi jednoduchý, doprovodit dvě dámy do Burubonu ke knězi. Dunward prý pojede s námi a bude hlídat obě dámy. Vypadá to na dobře placenou práci bez větších komplikací, to mám velmi rád. Jakmile jsme si plácli a zpečetili tak naši dohodu, Dunward i Lessel odešli. Na odchodu nám Dunward řekl, kde se setkáme dalšího dne o poledni.

No nic, alespoň se vyspíme v posteli a dáme si teplou snídani. Během večera bylo všechno v pořádku, jen Lurtze si někam odvedl nějaký voják. Myslel jsem, že mu chce dát po čumáku, ale on ho jen za někým vedl. Bohužel Lurtz nám neprozradil co a jak, jako vždycky. Lurtz je vždycky tajnůstkář.

Ráno, když se probouzíme a přichystáme okamžitě vyrážíme na místo setkání s Dunwardem a dámami. Zatím tam nikdo není, ale my si počkáme.

Chvilku po dvanácté hodině opravdu přichází Dunward a dvě dámy. Jedna je postarší, nic moc. Ale vypadá to, že o sebe velmi dbá a dává si pozor aby vypadala mladě. Ta jistě potřebuje chlapa jako sůl. Na tu druhou nevidíme, má závoj, ale vypadá mladě a asi to bude celkem kočka. Dunward je oblečen jako my – žádný erb, žádné výstavní šaty, jen zbraně a žoldnéřská výbava.

Komplikace a Lurtzova role

Jediný, co se stalo před tím, než dorazil ten pták s těma ženskejma bylo fakt srandovní. Luis si dal pozor na Tygra a donutil ho chodit po svých. Felis protestovala, ale Luis jí nedal šanci. A tak kocour Tygr chodil po svých. Luisův voříšek kolem něho běhal, je vidět, že už si na sebe tydle dvě bestie zvykli.

Po nějakým tom čekání a válení se v trávě konečně dorazil von i ty jeho ženský. Lidský ženy mě nepřitahujou a tak sem si je ani neprohlížel, proč? Stejně je máme jen doprovodit a ne s nima štenclovat.

Už se chystáme na cestu a najednou vychází na mýtinu další dva rytíři. Jeden nemá žádný erb a druhý ho má, erb. Je to erb vévody de Anjens, takže přítelové. Jenže Dunward není vůbec rád, že je vidí a to se mi nelíbí. Dunward vysílá Luise ať to vyřídí a potom mu řekne co a jak. Všichni slyšíme, o čem se baví, mluví hodně nahlas, ale Luis musí vše tlumočit Dunwardovi. To sou blbý šlechtický zvyky.

Bude souboj, už se těším, ale jestli Dunward prohraje, přijdeme o práci. Von si mě vybral za svého toho, pomocníka. Mám mu prej sekýrovat při boji. Budu dávat pozor aby ho soupeř nezabil na zemi, nemohoucího. Takže to nejni tvrdej boj, je to jenom souboj mezi strašpytlama. Slyšeli sme, že Dunward je jeden z nejlepších bojovníků v kraji a tak by měl vyhrát.

Připravujeme se na boj, oba soupeři jsou si jistí, stále ještě nevíme, kdo je druhým rytířem. Ale nevádí, už bojují. Boj je to docela dobrej, takovej rychlej. Po chvilce už leží rytíř na zemi a Dunward těžce dýchá nad ním. Nechystá se ho zabít, ale sekýrant toho druhého by mu to stejně nepovolil.

Ještě ani nedozněl třesk čepelí v ozvěně a už se na mýtinu derou další lidé – několik vojclů a nákej chlápek. Ten okamžitě zatknul zraněného rytíře a jeho sekýranta a odvedl je pryč. No, von je přímo nezatknul, že jo? Ale mě jiný slovo nenapadlo.

Potom ten chlap něco říkal s Dunwardem. Dohodli se a my konečně jdeme. Jde s námi jeden voják, kterej nás vede za naším průvodcem. Je vidět, že Dunward z toho není příliš nadšenej, ale alespoň nezabloudíme v lese. To se vždycky může stát a je to nepřijemný.

Felis hodnotí průvodce

Putujeme, je to nuda. Tygra už nebaví chodit pěšky. Vždy, když se Luis nedívá ho chvílku nesu, je mi vděčný a má mě ještě radši než normálně. Cestou sbírám i houby, nevím proč, ale mám je velmi ráda. Houby jsou takové zvláštní, všechny rostliny mám ráda a mám dojem, že je chápu jinak než ostatní lidé, ale houby...někdy mám dojem, že si s houbami dokáží i povídat.

První část našeho putování jsme ukončili u nějaké lesní chatrče. Vypadá to jako bouda pro cestovatele, tajná. Možná je to bouda pro špiony a sabotéry, kteří chodí lesem škodit nepřátelům vévody. Tito vysoko postavení lidé mají zvláštní sklony, ale já budu jednou jako oni. Bohatá, vlivná a v přepychu žijící.

Hlídky, spánek a je zde další ráno a setkáváme se s naším průvodcem. Sedí na střeše a pokřikuje na nás. Dunward je na něho celkem tvrdý a mužik se představuje jako Maghraub. Mě se nelíbí, je takový snědší, slizký, ohebný a prostě nedůvěryhodný. Je to tím, jak chodí, jak se tváří a jak mluví. A ještě je tu jedna věc. Okamžitě se dostal do sporu s Luisem. Ti dva se dokonce málem poprali, ale tomu zabránil až Dunward. Kupodivu ale vynadal Luisovi a ne tomu hovňousovi.

Jo, ještě si musím postěžovat. To, co se stalo je k neuvěření. Ta mladší šlechtična. Ta s tím závojem si ho dnes sundala a je krásná. Všichni na ni zírali s otevřenou hubou, že to řeknu takhle. Já se cítila tak uražena, je totiž krásnější než já a to se běžně nestává. Krucinál.

Ještě před odchodem se stala jistá, velmi nepohodlná komplikace naší cesty. Už skoro vyrážíme. Na naše tábořiště vcházejí čtyři muži, celkem šupáci, ale jsou ozbrojeni. Vyjednáváme a zjišťujeme, že chtějí Maghrauba – jsou prý Hledači a na tohoto muže je vypsána odměna. Hledači se živí lovem lidí a inkasováním odměny. Určitě tu odměnu vypsali ti zlí Gurbundští. Po necelé hodině zjišťují, že jim Maghrauba nevydáme bez boje. Je viditelné, že jsou slabší a proto se stahují s tím, že si Maghrauba vezmou jindy.

Felix, další cesta a past.

Putujeme lesem, už druhý den a nepotkali sme ani živého človíčka ani trpaslíka. Jo, to je život dobrodruha. A náš průvodce, to je fakt vřed. Nelíbí se mi, ale v lese se vyzná a sem tam má i dobrý vtipy, hlavně, když uráží Luise.

Další přespání a již je to třetí den, co nás náš průvodce vede lesem. Konečně opouštíme les. Jsme na nějaký troubovitý křižovatce a všichni jsou rozpačití. Na jedné straně je řeka a cesta pokračuje po obou březích. Maghraub chce jít po tomto břehu a potom zase vlézt do lesa – naše cesta bude o jeden den delší, ale prej bezpečnější. A hlavně o jeden den delší, to znamená víc prašulí. Dunward chce jít po druhé straně, tam se nebude kde ukrýt, a budeme v Buruboru dřív. Jo, miň peněz. Jsem pro cestu za Maghraubem. Ostatní se dlouho dohadují, nevím, jaké je k tomu vedou důvody, ale jdeme za Maghraubem.

Už jsme všichni unaveni, v půli cesty nás Maghraub upozorňuje na podivný černý kámen, vůbec si ho nevšímám, protože sem unavenej jako fík. Na další mýtině si už prý odpočineme a tak zrychlují stejně jako ostatní. I oni si chtějí již odpočinout.

Mýtinka však skrývá překvapení. Čeká tam na nás nějaký chlápek. A já vím kdo to je, na toho nás někdo upozorňoval. Prej je to Vilém de la Mark řečený Kňour. Velký a zlý zbojník, bandita a loupežník a šlechtic s dobrým původem. Chová se k nám i k dámám mile, přátelsky. Ale asi tomu dobře nerozumím. Proto, když došel k Luisovi a chtěl ho udeřit, ten uhnul a náhle se všude objevilo spousta ozbrojenců a vrhli se na nás – co bylo dál nevím, probouzím se až v táboře.

Lurtz v táboře žoldnéřů

Ajta krajta, probouzíme se kdesi, kde je spousta mužů. Húúuu, to je bolest, mě tak bolí hlava. Pomalu si uvědomuju co se stalo a kde sme. Vjeli sme na mýtinu a ten chlupatej chlap v kančí uniformě s náma mluvil, potom se všude kolem objevili jeho chlípci, bylo jich velmi mnoho. Stále s náma mluvil a zval nás na nějaký posezení ve svém táboře, to nezní až tak špatně. Dunward odmítá, stejně tak i Luis a tedy i naše skupina. Je vidět, že ženský mají strach, jejich pot je cítit až ke mně.

Potom už ale chlapíka, prej to je de la Mark, takovej raubíř, mluvení nebaví a vytáhne dýku, jde rovnou k nám. Přišel k Luisovi a zkusil ho udeřit do hlavy. Ten uhnul a vytasil svoji dýku. Muž poodstoupil a opravdu zle se po nás rozhlédl. Potom jen mávnul svojí chlupatou prackou a vrhli se na nás jeho vojáci. Ani sem netasil, fakt to nemělo smysl. Dostali sme nakládačku a teď se probouzíme zde v táboře, svázání a beze zbraní.

Už sme probuzení všichni, sme spoutaný, ale Luis to nejspíš nějak vyřeší, na tyhle věci von je machr, věřte mi. Než stihneme cokoliv podniknout, přichází k nám náš bývalý průvodce a nynější zrádce, Maghraub. Je vidět, že nám chce oznámit spoustu informací a také nám je oznamuje...

Maghraub: „Tak jste se ptáčkové moji nechali polapit, vidíte?“

Luis: „Tys nás zradil, ty prolhaná svině.“

Maghraub: „Ale kdeže. Já jsme jen poslechl příkaz svého pána. A vy ste se nechali lehce podrazit.“

Felis: „Je mi to jasné, tvým pánem jsou Gurbundští a jen jako sloužíš vévodovy de Anjens, vid’? Maghraube, je mi z tebe zle.“

Felix: „Parchante jeden komediantskej. Kdybych neměl zavázaný ruce tak bych ti vyprášil kožich.“

Maghraub: „Ale kdeže, zase jste na omylu ptáčkové moji milí. Já sloužím vévodovi de Anjens. Dokonce vám odpřísáhnu na smrt mojí máti, že všichni zde, včetně vás, mu sloužíme. A to je na tom to nejkrásnější. Ani já bych to takhle nevymyslel.“

Felis: „tvoje maminka ještě žije, zrádče?“

Luis: „Nevím, kolika se dožívá psí čuba, ale neřekl bych, že je ještě naživu.“

Maghraub: „Ještě mě jednou urazíte a uvidíte, co se s vámi stane. Myslíte si, že Kňour vás nechal na živu jen tak? Co si o sobě myslíte? Nejste v situaci, kdy mě můžete urážet nebo dokonce soudit. Já sloužím vévodovi de Anjens, stejně tak Kaňour a stejně tak vy.“

Lurtz: „A proč sme byli zákeřně přepadený a zajatý?“

Maghraub: „Kdybys mě, skurute, nechal domluvit, již bys to věděl. Můj pán vymyslel skvělou lest jak posílit svoje pozice a oslabit pozice Gurbundských, jen se něco zvrtilo a dámy, které jste doprovázeli, museli pryč. Proto ta výprava, ale můj pán se jich nevzdá a proto to zajetí a příchod do rukou věrného služebníka. Už tomu rozumíte?“

Luis: „celkem ano, co je s Dunwardem?“

Maghraub: „O toho se nestarejte, stal se jen pěšákem na šachovnici. Je to škoda, je velmi užitečný, ale je to jen pěšák.“

...

Zajímavě mluvil ten zrádnej Maghraub. Uvidíme co bude dál.

Propásnutá noční šance (Luis)

Maghraub nám dal spoustu velmi zajímavých informací. Naše výprava asi neměla velkou naději na úspěch. Svým způsobem úspěšná byla, jen nevím, co bude s námi.

Vypadá to, že nebezpečí smrti nám nehrozí a tak bych se ničeho nebál. Pout se dokáží zbavit lehce, naše zbraně jsou nedaleko. Nevím jak ostatní, ale já svoje šance na vyjednávání trochu zvýším.

Je to lepší než jsem myslel. Strážce, jež nás má hlídat, je na mol opilý a proto pořád usíná. Má celkem dobrý fígl, jak neusnout – jakmile mu klesne ruka, vždy se píchne hrotem meče. Jednou bude nepozorný a přijde moje šance.

Usnul, konečně.

Nejprve se musím dostat z pout. Ruce mám svázané za zády, ale není problém je dostat do předu. Tak, to by bylo. Všimám si, že ostatní pozorují moji snahu s nadějí. Potichu jim vysvětluji, že nechci uprchnout, jen ukázat něco z našich dovedností. Jednoduše řečeno, chci ukázat, že živí jsme užitečnější než mrtví.

Palec. Je výborné, že je proti ostatním prstům, ale teď mi překáží. Troška bolesti a je to, už nepřekáží. Neprofesionální pouta mě nemohou udržet. Jedna ruka je volná. Trocha komplikací s palcem a potom jsem volný. Rychle rozvazuji i své přátele. Rychlá a tichá porada. Bereme si své věci, kupodivu nechybí vůbec nic. V táboře jistě panuje velmi přísná kázeň.

Jsmo rozhodnutí, nepokusíme se o útěk, uvidíme, co nám přinese zítřejší, ne již dnešní ráno.

Míří k nám Maghraub, opět ta zrádná bestie. Okamžitě si všiml, že něco není v pořádku. Hned mu cvaklo v hlavě – přesto jde k nám. I přes naši vybavenost nám oznámil, že jeho pán si s námi přeje promluvit. Nejen já jsem velmi zvědavý, kdo s námi vlastně chce mluvit. Chudák Lurtz, ten jistě neví která bije.

Odhalení Maghraubova pána (Felis)

Celá se třesu. Ani zimou, ani strachem, ale nedočkavostí, je to tak napínavé. Maghraub nás vede k největšímu a nejčistšímu stanu v táboře. Vojáci po nás koukají, hodně z nich po mě. Nikdo se mě ani nedotkl, tomu říkám kázeň. Ale co, nejsem z obyčejné rodiny, možná i to hraje svoji roli. Ač nejsem šlechtického původu, moji předkové jsou prokazatelní. To o sobě spousta lidí, elfů a skurutů a trpaslíků a krollů opravdu říct nemůže.

Konečně, jsme před stanem, teď nebo nikdy. Radši teď, nikdy je moc dlouhá doba, totiž. No, nicméně, nyní vstupujeme do toho stanu. Chvilku na rozkoukání, u stolu sedí postava a, jaké překvapení. On to není nikdo jiný, než náš starý známý mistr Petr. Myslela jsem, že zde bude třeba samotný kníže de Anjens a ne jeho první rádce. Ach jo, to je smůla.

Mistr Petr nás přátelsky zdraví a zase nám kyne, ať přisedneme k jeho stolu, jiný tu stejně není.

Mistr Petr: „tak, jak se vám líbí intrika, kterou jsem vymyslel?“

Luis: „Je velmi dobrá, mistře Petře. Dokonale mě to překvapilo a mé společníky též.“

Felix: „Ale Maghraub, budiž jeho černá duše prokleta, říkal něco jiného.“

Mistr Petr: „A co vám říkal můj přední informátor?“

Luis: „Nic moc, asi nám lhal...“

■ Felix mi skáče do řeči...

Felix: „On, milostivý pane, říkal, že tu intriku vymyslel váš pán, vévoda de Anjens.“

■ Mistr Petr se od srdce směje.

Mistr Petr: „Můj milý, věrný Maghraub vám tedy neřekl všechno, vidíte? Jak se jmenuje vévoda tohoto kraje?“

Felis: „vévoda de Anjens.“

Mistr Petr: „Ano, správně a věděl by někdo z vás celé jeho jméno? Jestli si vzpomenete na náš rozhovor v hostinci, tam jsem vám jej řekl.“

■ dlouho si nikdo nevzpomíná a tak mistr Petr pokračuje.

Mistr Petr: „Vévoda tohoto kraje se jmenuje Peter de Anjens.“

■ Nikdo se netváří nijak zvláště či osvíceně.

Mistr Petr: „Víte proč jsem tuto intriku označil za svoji?“

Luis a Felis najednou: „Už asi ano...“

Mistr Petr: „Já jsem vévoda de Anjens, Peter de Anjens. Jsem rád, že vás poznávám a mohu vám osobně sdělit svojí nabídku. Ať ji přijmete či ne, odejdete jako svobodní lidé.“

...

Co bylo dál je snad jasné, vévoda již věděl vše o zabrané tvrzi, a tak nám slíbil, že nám ji nevezme pokud budeme pro něho pracovat. Nejspíš by nám ji stejně nevzal, ale kdo ví. Jeho nabídka je jedna z těch, která se nedá odmítnout, ale jak sám řekl, máme právo svobodné volby. Dal nám nějaký čas a odešel.

Felix se účastí jednání

No to je poděl tohle. Fakt to nechápu. Nejdřív nás najme na práci, potom nás zajme a teď chce abysme pro něj makali. No chápete někdo tydle mocipány?

Jakmile odešel, rozproudila se debata, do které také zasahuji – sem tam řeknu ano či ne. Vypadá to, že práci pro tohoto pana vévodu přijmeme. Nevím, co bude naším prvním úkolem v jeho službách, ale asi to nebude nic příjemného, jinak by nás nepotřeboval. Třeba se nám podaří ho nějak převést, ale to ať vymyslí ostatní, na tohle já totiž nemám hlavu, víte?

Když se pupkáč (on sice pupek nemá, ale já mu tak budu říkat) vrací, sdělujeme mu své rozhodnutí. Je vidět, že je spokojen a hrdý sám na sebe. Von si snad myslí, že to děláme kvůli jeho modrým vočím? Když nic jiného, alespoň z toho kápnou prachy.

No, to nejní ten největší poděl. Co je ještě horší. On mezi nás pupkáč protlačil svého člověka. Vlastně, rozhodně ne člověka. Je to podělanej skurut, stejně jako Lurtz. Tuten se menuje Geret a nosí na sobě svatý symbol Arovy církve. Prej ale není inkvizitor, nýbrž potulný rytíř na cestách. Vévoda říkal, že u něho sloužil jako správce jednoho menšího statečku a že by nám mohl pomoci na naší tvrzi. Jednalo se tvrdě, Luis dokonce odešel ze stanu. Hned se ale vrátil a pokračoval v jednání. Chudák skurut, řekl nám o sobě hodně hned, nemuseli sme se ho ptát, prej se menuje Geret. Takový neskurutský méno. Luis mě několik dní provokoval a proto když se rozhodovalo jestli Gereta vezmem tak sem řek, že jo. Hahaha, ten byl nasranej. Luis samozřejmě.

Dokonce nám pupkáč zadal první úkol – v noci prý utekl Dunward s tou mladší cérečkou. Tu chce zpět a navíc chce Dunwardovu hlavu. To je zkurvysyn. Vévoda, ne Dunward. I když ten taky, je to jeho vina. Všichni jsou zaraženi a překvapeni. Vévoda si v našich obličejích čte jako v otevřené knize. Asi cítí, že jeho pozice není tak silná a proto svůj úkol rychle mění – jeho služebník, Maghraub byl vyslán do Letuchu. To není nic zvláštního, ale tenhle špion má spoustu vlastních aktivit, o kterých chudák vévodák nic neví a von po nás chce, ať zjistíme, co všechno a kde Maghraub dělá. Je mi jasný, že Luis okamžitě myslí na pomstu. A vlastně proč ne?

Tak takhle končí další životní příběh našich hrdinů. Získali nové spojence a nepřátele. Pociťili chuť zrady a nové naděje. Poznali myšlení mocných a využitelnost obyčejných. Příběh se odehrál, stalo se mnohé a svět se skoro vůbec nezměnil. Vlastně, svět se vůbec nezměnil, stále je takový, jaký je.

KimoR a Luis

Vítejte moji milí čtenáři!

Dnes vám budu vyprávět o tom, co neprožila družina, ale já. Ano, i já jsem člověk žijící, myslící a tudíž prožívající. Někdo si může pomyslet, že jsem necitlivý, proč to tedy píší? Na to mohu říct jen jediné – i zástupce boha na zemi má pocity. Ano, je to tak. Necítím jen přítomnost svého boha, nýbrž stejné duševní pocity jako ostatní lidé. Jen moje síla tkví v tom, že já je dokážu ovládnout.

Jistě jste již slyšeli o jedné postavě. Slunce této postavy pomalu vychází a já doufám, že nezapadne za obzor tak rychle, jak vyšlo. Nicméně, zpět k té postavě, to jsem totiž celý já – odbočit od tématu a složitě se k němu vracet. Tato postava, Luis Emmet Lacroix, mě včera navštívila a udělala mi velmi zajímavou nabídku.

Jak jsem již psal, stalo se, že Vyhnanci zlikvidovali bandu loupežníků sídlících ve staré tvrzi a zabrali si ji pro sebe. Věřte nebo ne, ale Luis mě pozval do této tvrze jako nějakého správce a pomocníka. Možná proto, abych mohl lépe psát svoji kroniku. Dlouho, předlouho jsem se nemohl rozhodnout a tak Luis svoji nabídku podpořil pozváním na jeden či dva korbely pěnivého nápoje, piva. Neměl bych pít, snižuje to moji důstojnost, ale takováto nabídka se neodmítá.

S Luisem jsme tedy vyrazili do nějaké městské krčmy. Nebylo to nejhorší, stejně to nedokážu to nedokážu posoudit, jelikož nejsem častý návštěvník těchto zařízení.

Šenkýřka nebyla příliš dobrá, hosty obcházela pomalu a muselo se na ní volat, to já dělám nerad. Nicméně, Luis se projevil jako galantní vypravěč, dozvěděl jsem se spoustu nových, zajímavých informací. Moje moc, co se týče zjišťování informací je velká, mám mnoho nástrojů, ale on mi nějaké informace upřesnil.

Povídali jsme o tom, že válečníci, na které narazil používají velmi podobné bojové triky, říkal jim finty. Možná by konečně mohl přijít nějaký vyvolený válečník a naučit je mnoho nového. Nicméně dověděl jsem se mnoho užitečného o bojovnicích přímo z úst člověka, který se s nimi setkává velmi často.

Když už jsme tak mluvili o těch bojovnicích, svěřil se mi Luis s tím, že viděl Felixe jak si koupil knihu o stylech bojování a podobně. Inu, proč ne, Felix je bojovník. Ale stejně, Luis stále vrtěl hlavou – utrácet za knihu...

Ještě v krčmě mě kontaktoval jeden čaroděj nenápadně jsem zkusil zasadit jej do družinky těchto budoucích hrdinů. Mohl by jim pomoci. Jejich jediný čaroděj se léčí z těžkého zápalu

plic a kdo ví, zda bude ještě někdy fit. Prosím svého boha o zdraví pro nemocného čaroděje, ale nevím, nevím.

Spousta věcí se probírala, zlodějské cechy a jejich vliv na svět, nové vynálezy v oboru pastí a zámků na truhly. Ano, v tomto se Luis opravdu vyzná. Možná dokonce napíšu něco z toho o čem mi Luis vyprávěl do své knihy a i vy, čtenáři, si to budete moci přečíst. Bude to na místě, kde čtete texty podobného charakteru.

Sem tam jsem odhalil svůj nejcennější majetek, svoji křišťálovou kouli a prozradil Luisovi nějaké to tajemství. Přeci jen, je to výhoda sedět s knězem, který umí vidět věci minulé i budoucí. Otázkou však je, jestli bude Luis schopen něco z toho, co jsem mu řekl použít.

Čas nasedl do svého kočáru a koně se mu splašili, tak rychle utíkal. Piv jsme vypili víc, než je zdrávo a já doufám, že bolest hlavy rychle zmizí. Asi si udělám nějaký bylinkový nápoj. Jen nevím, jestli Luis půjde příště zase, možná si všiml, že i kdybych neměl, na pivečku si pochutnám rád. A jak jistě víte, musím myslet na svoji důstojnost.

Jak jsme tak s Luisem seděli a povídali, neudržel jsem se a podíval se na jeho myšlenky. Tento, zatím, nejmenovaný vůdce skupiny má velmi zajímavé myšlenky názory a postoje. Možná jste již slyšeli o jeho činech, jednání a postojích. Já je tedy trochu rozvedu, ať můžete tuto postavu správně pochopit.

Luisovým velkým snem je mít vlastní dům, pokud možno veliký. Dům, který symbolizuje mnohem víc než jen střechu nad hlavou. Na tomto místě se jednou budou sbíhat veškeré obchodní stezky v kraji. Luis v sobě obchodníka nezapře. Jak to vidím já, je velmi pravděpodobné, že se možná stane hlavou nějaké obchodní rodiny.

V jeho hlavě jsem cítil i myšlenky proti mé maličkosti. Luis nemá rád autority. Bohužel i já jsem autoritou. A pokud budeme blízko, možná by mezi námi jednou mohlo dojít ke konfliktu, tohle mi můj nebeský průvodce neukázal. Ano, moc bohů je skutečně nevyzpytatelná a mnohdy ani služebník nechápe cíle svého pána.

Jak jsem si tak promýšlel a zjišťoval, co jej vede k jeho jednání, narazil jsem na další vlnu myšlenek. Luis, ač o tom sám neví, svým způsobem hodně myslí na lidi. Nemá rád skupiny, které si podmaňují určité zboží jen pro sebe a potom jej prodávají lidem za vysokou cenu. Příkladem je třeba hladomor a majitelé sýpek prodávající jen bohatým. Kdysi dávno žil jemu podobný, ale pozor, ten skončil na šibenici. Toho by se Luis měl bát, jelikož v jeho osudu jsem viděl i cestu likvidace takovýchto lidí. Nevím, možná jsem viděl jen nějakou válku, bojím se aby to nebyla revoluce proti vrchnosti. Všichni znají, co se stává s těmi, kteří vedou revoluci.

Zajímavé, Luis je opravdu zajímavá osobnost. Už jsem si téměř jist, že jeho pozvání přijmu – rád bych sledoval životní osudy tohoto muže a zaznamenával je do kroniky. Možná se jednou stane podobnou autoritou, proti jakým teď mluvím. Možná, kdo ví. Všichni jsme hračky v rukou našeho pána.

Vidíte, jaké to je být mužem pera? Nemůžete si ani odskočit abyste o tom nenapsali. Já rád píši a rád si to potom čtu a tak doufám, že i někdo jiný si to přečte.